

8/11/2007

F★GKRITISK FRONTBLAD

13

TEMA
NUMMER

29.11.78

TEMA
NUMMER

FORMANDSINITIATIVET
AKTIONSFONDSGRUPPE
STATSK. /SAMF.

THE RANK & FILE
MOVEMENT

AKTIONSFONDGR. ENGELSK.

Vi har i frontbladsgruppen og i vore FB-indledninger ofte diskuteret, hvorledes FB bedst bringes til at rumme diskussionerne af et bredest muligt udsnit af FF's aktiviteter. I dette efterår er situationen yderligere skærpet, idet det fagkritiske og fagpolitiske arbejde på fagene er stærkt opprioriteret mange steder.

Vi mener at en af måderne, man kan løse koordinerings- og kommunikationsproblemerne på, er ved at lade enkeltfronter/grupper indgå som (del-) redaktion i enkelte numre. Således vil enkeltgrupper i FF kunne komme til orde i mere samlet form i FB - og på deres egne præmisser i højere grad end de måske normalt ville.

Dette temanummer - om fagoppositionen - er redigeret af aktionsformidlergruppen på engelsk og statskundskab. Nummeret kommer pludseligt og uden forannoncering fordi de emner, der her behandles er uhyre aktuelle og gerne skulle ud til alle frontens medlemmer inden formandsinitiativet d. 27.11.

ÆNDRING AF FB-DISTRIBUTIONEN

Et af problemerne omkring FB er at få enkeltfronterne/grupperne til at indse nødvendigheden af at formidle deres arbejde/diskussioner udenfor deres egne arbejdsområder. En af konsekvenserne ser vi nu, hvor mange på num. sidder med uindløste krav fx. med hensyn til godkendelse af deres projekter, eksamenskrav osv. - Problemer der på num. i mange tilfælde er de samme, men som FF ikke har kunnet lave en fællesstrategi overfor, eftersom der ikke har været en skid formidling, hverken over AU eller FB, og flere eksempler kunne nævnes.

FB fungerer altså ikke som formidler af de enkelte fronter og grupperes problemer og politiske diskussioner, som det oprindeligt var hensigten (eller også foregår der ingen eller kun få aktiviteter og diskussioner indenfor FF!!)

I det hele taget ved FBG ikke ret meget om, hvordan folk forholder sig til det blad - (udover den åbenlyse manglende forholden sig til det) -. Hvordan det bliver brugt i forskellige arbejds sammenhænge og hvor mange, der i det hele taget læser bladet, står vi altså fuldstændig ude af stand til at vurdere.

Vi har en fornemmelse af, at kun ca. 1/2 delen af de udsendte blade bliver læst - og det er noget lort, ikke bare for kommunikationen/koordineringen i FF, men også økonomisk. Det har vi tænkt os at tage en praktisk konsekvens af ved at ændre distributionsformen, da det ikke er uden betydning for FF's økonomi.

400 af de 1000 trykte eksemplarer bliver brugt i forskellige skolingssammenhænge eller bliver distribueret mere målrettet til forskellige arbejds sammenhænge på uddannelsesinstitutioner, der ikke er medlemmer af fronten.

Frontbladet er alt i alt en omkostning på 4000 kroner pr. nummer, hvilket er kraftigt dræn på Fagtryk. Endvidere dækker det kontingent, der bliver indbetalt til centralfronten kun en forsvindende del af FB-udgifterne.

På baggrund af dette bliver vi nødt til at tage nogle konsekvenser i den måde FB bliver distribueret på.

Mulighederne i at gøre det på en forsvarlig måde ligger i, at vi nu har fået fronthuset, hvor de fleste af frontaktiviteterne vel efterhånden kommer til at foregå. Sandsynligheden for at de frontfolk, der er interesserede i at få FB kommer regelmæssigt i fronthuset, det vil også sige indenfor et rimeligt tidsinterval (på en uges tid) efter at FB udkommer, er meget stor, og under alle omstændigheder vil der altid i fronthuset være muligheder for at hente FB i løbet af dagen, - der er som regel folk på kontoret.

Når bogcafeen bliver etableret er det jo et oplagt sted at distribuere FB fra. Økonomisk vil den nye ordning betyde en besparelse på 1000-1500 kr. pr. nr. Endvidere kommer bladet til at koste 1 krone.

Informationerne om, hvornår FB er udkommet/udkommer vil blive bragt gennem AU møderne og udsendelserne. Iøvrigt har vi tænkt os at lade plakater gøre opmærksom på, hvornår FB udkommer. Rundt om på institutterne findes der sikkert nogle gode og faste steder for de emtalje plakater, der annoncerer FB. Der kommer plakater i fronthuset - og så vidt det kan lade sig gøre - en cirka-

3

dato for kommende frontblade amonceret i det foregående. Dette er dog ikke et sikkert holdepunkt har vi set.... deadline udskydes jo af og til fordi der ikke er indlæg til bladet. Endvidere skal AU-kanalen sikre, at plakaterne kan gives til og opsættes af AU-repræsentanterne.

Til slut må det siges, at vi har ingen illusioner om, at dette distributions-tekniske tiltag vil ændre den måde folk forholder sig til FB. Det vil blot vil undgå er, at der bare spyttes en masse papir ud, som alligevel aldrig ser dagens lys, eller et par borende øjne fra et frontmedlem.

Frontbladgruppen.

ALTSÅ:

FRONTBLADET MÅ HEREFTER HENTES

I PRONTHUSET, MEJLGADE 53, I
FORHUSET 2.SAL.

FB 14 BLIVER IKKE UDSENDT!

DER ER DEADLINE FOR FB 14 D. 24.11.76.
OG DET VIL LIGGE FÆRDIGT I FRONT-
HUSET OMKRING D. 1.12.76.

FÆLLES INTRODUKTION

4

Når vi har valgt at udsende dette nummer af FB som et temanummer, er det fordi vi mener at Fagtryk, på trods af hensigterne har udviklet sig derhen, hvor der kun udgives færdige og helstøbte ting som f.ex. specialer. Indholdet af dette blad er derimod ufærdige produkter, som ikke passer ind i dette mønster, men som vi alligevel mener, at det er berettiget at sende ud. Dels er emnerne aktuelle (med bl.a. Formandsinitiativets landskonference d. 27. - 28. nov.), dels mener vi, at det er nødvendigt at foreløbige arbejdstekster kommer ud, så vi kan få en markering af hvor langt de enkelte frontgrupper er nået.

Grupperne bag dette FB er to aktionsfondgrupper på statskundskab og engelsk, der har arbejdet med forskellige former for fagopposition. Formålet med udgivelsen er, foruden ovennævnte, at give et bidrag til at kvalificere den politiske diskussion i Fronten. Aktionsfonden opfattes ofte som en størrelse, der udelukkende beskæftiger sig med pengeindsamling i forbindelse med strejker, men da det er vor opfattelse, at arbejderklassens kampbetingelser i høj grad er med til at sætte betingelserne for den socialistiske kamp i uddannelsessektoren, forsøger vi - med mere eller mindre held - at formidle informationer om kampformer og -betingelser til studenterne.

At vi netop har set på de faglige oppositionsbevægelser skyldes, at vi ser disse som de egentlige alliancepartnere for socialistiske studenter. Vi nærer ingen illusioner om at de etablerede toppamper i fagbevægelsen vil kunne bringes til at se nødvendigheden af en alliance mellem arbejdere og studenter. Alliancen må tage udgangspunkt i konkrete kampsituationer, som fagpamperne alligevel forsøger at undertrykke, ligesom den statsmagt, der er vores umiddelbare modstander er fagtoppens allierede.

Derimod er det de fagoppositionelle tendenser vi skal og kan bygge på, de kan bruge os, og vi kan bygge på deres kamperfaringer. FI som fagopposition har visse begrænsninger som beskrives i den første artikel. Dette har bl.a. ført til, at der i den senere tid er dukket en række udognatiske fagoppositionelle grupper som SAK, socialistiske bryggeriarbejdere, diverse arbejds løshedsudvalg m.fl. op. Deb sidste artikel om den engelske fagopposition viser os, at det efterhånden som grebet strammes fra kapital og statsmagt bliver mere og mere nødvendigt at organisere og koordinere fagoppositionen. Artiklen om Formandsinitiativet følges op med et referat af landskonferencen i FB nr. 15.

Udviklingen i den økonomiske krise i Vesteuropa har overalt bragt indkomstpolitiken frem som et afgørende kardinalpunkt i den statslige krisemanagement. Gennem et samarbejde mellem stat, fagforeningsbureaukrati og arbejdsgivere søges omkostningsniveauet (= arbejds lønningerne) holdt i lave, så konkurrenceevnen opretholdes eller forbedres.

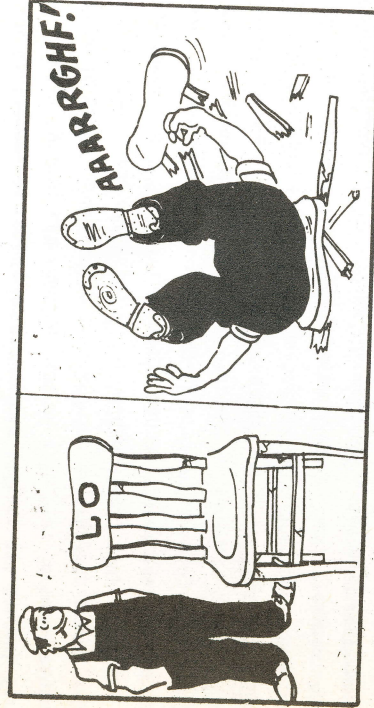
For LO stiller denne arbejdsopgave to store problemer:

- 1) manipulering af den brede del af arbejderklassen til aksept af en statsfastsat lønramme, og
 - 2) et opgør med de ukontrollerbare dele af fagbevægelsen og arbejderklassen.
- Udviklingen i den kapitalistiske krise i den første halvdel af 70'erne viser, at classesamarbejdsideologien og passiviseringspolitikken fra LOs side aldeles ikke har knekket arbejderklassens kampbevidsthed. Strejker - både i de industrialiserede områder og i periferien - har fejlet over landet som svar på arbejdsgivernes 0-politik, lokale chikanerier og uacceptable folketingsforlig med nedskæringer i den offentlige sektor, især i den sociale standard, fordyrelser af lejligheder og fastlæggelse af lønstigningsramme for de kommende overenskomstforhandlinger på 2%:

Oftest har disse strejker endt med nederlag eller kun med en meget begrænset sejr: Sabroe, Uniprint, Føtex, FSA, Meatecut etc - og kun enkelte gange er der vundet en reel sejr: vigtigst er her sejren på Porcelænsfabrikken efter 13 ugers strejke. Ligeledes er protestaktionerne mod forligene på Christiansborg døet hen efter nogle dages mobilisering: Maj-strejkerne 74 forvandlede af DKP til ren lønkamp om et par kroner mere i timen, arbejdsnedlæggelserne ved augustforliget kunne ikke opsamles af nogen koordinerende faktor.

Det er klart, at LO ikke vil tage sådanne koordineringsfunktioner op - endelige initiativer til en kamp mod indkomstpolitikken. Thomas Nielsens afstandtagen fra augustforliget var blot deklaratisk. Senere har han akcepteret lønrammen og endog opfordret til kun at stille "krav, der ikke koster noget" (underforstået for arbejdsgiverne). De kræfter i fagbevægelsen, der ønsker at kæmpe mod indkomstpolitikken, har derfor kun ét reelt alternativ, hvis denne kamp ikke blot skal munde ud i en række isolerede aktioner, nemlig den landskonference, som Formandsinitiativet har indkaldt til den 27.-28. november. Her er der mulighed for at opnå en begyndende planlægning og koordinering af de aktioner, der efter alt at

denne vil finde sted til foråret. En sådan koordinering på landsplan vil give kampen mod indkomstpolitik en større kraft end spredte spontane aktioner. Med Socialdemokratiets tilslutning til augustforliget og dermed til indkomstpolitikken og de revolutionære smågruppers manglende forankring og opbakning i arbejderklassen, fremstår det DKP- og SF-dominerede Formandsinitiativ som den eneste mulige initiativtager til en sådan begyndende koordinering. I erkendelse heraf har FI spillet ud med indkaldelse til en faglig landskonference.

Som organisation må Fronten naturligvis søge at finde frem til, hvorledes den forholder sig til Formandsinitiativet, hvorledes vi kan indgå i et eventuelt samarbejde, om dets arbejde overhovedet kan perspektiveres politisk. Det er nødvendigt nu, hvor kampen er på vej ind i en afgørende fase, at udvikle en politik for dels aktuel støtte til den løbende kamp (penge, trykning etc) dels hvorledes denne kamp til stadighed kan perspektiveres og præciseres. FI er - så vidt vi kan se - den eneste mulige initiativtager. Men derfor behøver den ikke at være den eneste rigtige. Det er for at skabe baggrund for denne vurdering og for ovennævnte afklaringer vil vi koncentrere et nr. af FB om FI.

FI'S STRUKTUR

Der gives forskellige steder divergerende oplysninger om, hvornår FI blev dannet/opstod. Men ifølge Jørgen Jensen⁽¹⁾, som i dette tilfælde må betragtes som den mest primære kilde, fandt den formelle dannelse sted i 1962. Forud for dannelsen ligger imidlertid et venskab mellem Arthur Lindholm, Svend Jensen og Jørgen Jensen, som opstod, engang i 50'erne ved Verdensfredsrådet i Wien.

I dette forum, som normalt anses for at være KP-domineret, mødtes de tre, som senere skulle blive de drivende kræfter bag FI's dannelse, for første gang. Jørgen Jensen var sekretær for dette råd, Svend Jensen var almindeligt medlem, mens Arthur Lindholm blot var almindelig deltager på kongressen.

De tre vedligeholdt kontakten, da Jørgen Jensen vendte tilbage til Danmark for at blive sekretær i Metal Lyngby. Efterhånden, som de alle blev formænd, begyndte de at afholde uformelle møder, hovedsaglig om sikkerhed på arbejdspladsen, arbejdsmiljø etc. Denne linje fortsatte efter den formelle dannelse i 1962 og videre op gennem 60'erne, og først sidst i 60'erne begyndte man at beskæftige sig med den faglige kamp i bredere forstand (så som lønkamp, kampen mod arbejdsretten etc.). Den organisatoriske opbygning af FI, hvis man overhovedet kan tale om en sådan, har altid været højst uformel. FI må nærmest betegnes som en kontaktkreds, som mødes efter behov, og deltagerne (man kan ikke stå som kontingentbetalende medlem) er som navnet siger københavnske fagforeningsformænd og fællestillidsmænd. Man vælger ingen ledelse, men har et 'selvvalgt' forretningsudvalg på 3 medlemmer. I den altovervejende del af FI's historie har dette forretningsudvalg bestået af en fra hver af de tre arbejderpartier (indtil fornylig har det således været Arthur Lindholm, Holger Foss og Jørgen Jensen).

Den største part af FI's initiativer består i udtalelser og afholdelse af faglige landskonferencer. Ingen af "medlemmerne" er imidlertid bundet af FI's linje, idet man blot undlader at skrive under, hvis man er uenig i en udtalelse, et møde afholdelse etc.

Som følge heraf varierer "medlemstallet" også en del over tid. Som indbydere til konferencen i 1970 havde 33 skrevet under. I 1972 stod der imidlertid kun 24 som indbydere, mens man under majstrejkerne i 1974 omtaler FI i diverse dagblade som bestående af 40-45 personer. Dette sidste tal er vist nok også, hvad der nogenlunde må gælde for øjeblikket. Således havde 44 underskrevet indbydelsen til konferencen i oktober 1974.

Vi har på baggrund af disse oplysninger forsøgt at konstruere en fortegnelse (se bilag 1) over de personer, som er/har været medlemmer af FI, deres faglige

(1) Denne og de følgende oplysninger om FI's historiske udvikling bygger på en personlig telefonsamtale med Jørgen Jensen

tilhørsforhold samt, så vidt det er muligt, deres partitilhørsforhold. Heraf fremgår det, at langt den overvejende del er medlem af DKP, og kun én (Arthur Lindholm) er medlem af socialdemokratiet. I en interview i Weekend-avisen (1) hævder Arthur Lindholm imidlertid, at der skulle være flere socialdemokrater i FI; men på opfordring om at nævne navne, kan han ikke komme på nogen, og vi har heller ikke kunnet identificere flere. Herudfra alene kan man imidlertid ikke umiddelbart konkludere, at FI er en DKP-styret organisation, selv om det indgår i DKP's linje, at overalt hvor DKP'ere deltager i et politisk arbejde, skal de følge den af DKP lagte linje. (2). Ydermere fordi Arthur Lindholm hævder, at dette ikke er tilfældet (3). En sådan påvisning må efter vores mening finde sted ud fra den førte politik.

HISTORIK

FORMANDSINITIATIVETS INDSATS I KLASSEKAMPEN 1970-1974.

En-kronestrejkerne og landskonferencen februar 1970.

Som baggrund for den række af vilde strejker, der fandt sted i 1969/70 og som senere blev til én-kronestrejkerne kan kort nævnes:

- 1) regeringsskiftet i 1968, hvor den borgerlige VKR-regering dannedes.
- 2) overenskomstfornyelsen i marts 1969, som var bemærkelsesværdig derved, at der var et usædvanligt højt antal nej-stemmer ved vedtagelsen.
- 3) kildeskattens indførelse, som betød, at personbeskatningen i 1969 og

1970 steg næsten 70% (4)

Generelt må det siges, at akkumulationsprocessen var inde i en prosperitetsperiode efter en mindre krise i 1967/68.

Formålet med 1-krone-kravet - som det fremstod i propagandaen - blev udtrykt på følgende måde af den daværende fællestillidsmand på B&W, Ivan Hansen: "(...) således at vi kan få genskabt den økonomiske situation, som vi havde dengang vi sluttede vores overenskomster." (5) Senere i samme interview ser vi vist nok for første gang - 1-krone-parolen: "Jeg vil skyde på, at vi lægger os på et krav omkring én krone mere i timen." I det følgende nummer af I&F formuleredes kravet eksplicit som en overskrift på lederen.

(1) Jnf. Weekendavisen den 28. juni 1974.

(2) Jnf. f.eks. et indlæg af Henry Rantzen (medl. af FI) i pol.rev. nr 253.

(3) Jvf. Weekendavisen op. cit.

(4)

(5) Jnf. L&F den 19-20 oktober 1969.

ligelig fordeling heraf. Der formuleres på dette grundlag 5 hovedkrav, som skulle diskuteres på konferencen :

- varig og sikker beskæftigelse til alle.
- fuld erstatning for arbejdstab ved sygdom, ulykke og arbejdsløshed.
- øjeblikkelig tilskud til de arbejdsløses økonomiske grundlag

træden ikke forringer de arbejdsløses økonomiske grundlag

- ændret skattepolitik til fordel for fællesskabet og det arbejdende folk
- øjeblikkelige lønforhøjelser som erstatning for real lønsnedgangen (1)

Selve konferencen (2), som fik 440 deltagere, kom til at tage udgangspunkt i de fire indlederens taler. Jørgen Jensen skulle indlede om og motivere baggrunden for konferencens afholdelse. I sin tale sagde han bl.a., at man ville prøve at vække den danske fagbevægelse ved at lægge op til en øget aktivitet på landets arbejdspladser for derigennem at skabe en politik. Bent Fjelleraad gik i sin indledning, som drejede sig om lønkampen, ind for en fastholdelse af overenskomstsysteemet, og mente, at det politiske sigte med lønkamp overhovedet var en økonomisk fordeling, der mere var til arbejdernes fordel. Han ville ikke direkte opfordre til strejker, men fremførte, at man burde holde sig til parolen "forhandling - mægling - aktion". Holger Foss' indledning drejede sig om arbejdsretten og især dennes afskaffelse og krævede, at LO-dommerne med det samme burde trækkes ud. Arthur Lindholms oplæg skulle dreje sig om fagbevægelsens fremtidige rolle. Han mente, at der i den nuværende situation ikke eksisterede nogen kommunikation mellem top og bund og sagde videre, at sigtet måtte være at forvandle fagbevægelsen til en kamporganisation gennem en enig indsats og uden at skele til partitilhørsforhold.

Efter en lang debat vedtog man en appel, som stort set blot var de tre indlederens taler sat på paroleform. Endvidere nedsatte man en "situationen generalstab", som blev pålagt at tage initiativer såfremt arbejdsretten i tiden efter konferencen ville forfølge de vilde strejker. Dette udvalg samledes, ifølge pol.rev. (3), kun én gang og foretog sig iøvrig intet på trods af arbejdsrettens fortsatte forfølgelse af de vilde strejker. Jørgen Jensen kunne derefter opsummere : "Vi har med denne konference ønsket at skabe et nyt center i dansk fagbevægelse." (4)

(1) ibid.

(2) Den følgende gennemgang bygger udelukkende på L&F den 14., 15-16 og 17./2.

(3) jvnf. pol.rev. nr. 208

(4) jvf. L&F den 17. februar.

Der er dog ingen umiddelbar stigning i antallet af arbejdsnedlæggelser nævnt i L&F - snarere tværtimod. I september er der omtalt 17, i oktober 10, november 11, december 7, hvorefter det stiger til 27 i januar 1970 og kulminerer den 2. februar for så langsomt at dale igen.

Hvis man kategoriserer disse strejker under 1 kr/lønforhold iøvrigt/overenskomst/akkordbonus/åfskedigelser/klima m.m. vil man se, at den første rene én-krone-strejke først fandt sted den 17. december på Carlsberg-Tuborg (Holger Foss) og den næste først den 21. januar på B&W (Ivan Hansen). Derefter følger et ret stort antal ; men efter den 2. februar finder der kun én sted, nemlig den 17. februar på ESSO i Kastrup Lufthavn. (1)

Planerne om at gøre den 2. februar til en aktionsdag opstod på et møde den 29. januar mellem tillidsmænd fra de 10 største skibsværfter. Her besluttede man at iværksætte en 24-timers proteststrejke på de pågældende arbejdspladser den 2.-2. og opfordrede samtidig andre arbejdspladser til at følge deres eksempel. Strejken var, ifølge en udtalelse fra mødet (2), vendt mod regeringens økonomiske politik, men måtte også, ifølge L&F, ses "...som et varsko til arbejdsgiverne om at imødekomme de lønkrav, der i stadig større omfang bliver stillet fra arbejdspladserne." (3)

Her kan man således se, hvorledes bevægelsen efterhånden kanaliserer sig over i nogle krav til og mod den borgerlige regering, fra at have været et krav om at få en større del af den "voksende værditilvækst," eksplicit i én-krone-kravet. Dette kan Jørgen Jensen (4) ikke give nogen forklaring på, idet det, ifølge hans udsagn, netop var FI's hensigt at kanalisere kravene over i en mobilisering mod systemet som sådant.

På selve dagen strejkede, ifølge L&F (5), ca. 40.000 arbejdere, hovedsaglig koncentreret om værftsarbejderne, havnearbejderne, søfolk og bygningsarbejdere så vidt vi kan se. Protesterne var åbenbart hovedsaglig vendt mod regeringen, idet L&F skriver : "Fra alle egne af landet (...) blev der talt dunder til regeringen. Men samtidig blev det understreget, at strejkerne og aktionerne også sigtede mod at give lønkampen et opsving....." (6).

På baggrund af den stemning, der således efterhånden herskede på store dele af arbejdsmarkedet, havde FI den 17. januar udsendt en indbydelse til tillidsmænd og formænd om afholdelse af en faglig landskonference den 15-16 februar. Indbydelsen skulle, ifølge L&F (7), ses på baggrund af materiale, der skulle vise, at Danmarks velstand er øget og et deraf afledt ønske om en mere

(1) kategoriseringen er ret usikker, hvis man vil sige noget om parolens gennemslagskraft, da vi kun medtager de rene 1-kr. strejker og bruger L&F som eneste kilde.

(2) jvnf. L&F, den 30. januar 1970

(3) ibid.

(4) iflg. ovennævnte telefonsamtale.

(5) jvnf. L&F den 3. februar 1970

(6) ibid.

(7) jnnf. L&F den 18-19 januar 1970

Landskonferencen oktober 1972

Denne konference blev noget af et "hastværksarbejde". Indbydelserne til diverse tillidsmænd og formænd landet over blev udsendt den 5.10 og konferencen afholdtes den 21.-22. oktober. Den politiske baggrund for dens afholdelse var selvfølgelig folkeafstemningen om EF og det deraf følgende statsministerskifte. FI mente nemlig, at de faglige spørgsmål var trådt noget i baggrunden, og at der nu måtte iværksættes en forstærket indsats fra fagforeninger og arbejdspladser op til den kommende overenskomsthforhandling på baggrund af indlemelsen i EF. (1)

I forbindelse med denne konference rejste der sig en del kritik af FI, idet man fra flere sider (2) stemplede FI som en spittelsesorganisation. Denne kritik afviste Jørgen Jensen, og sagde videre, at mødet kun er indkaldt for at aktivisere arbejderklassen. (3)

Der var fra FI's side lagt op til en drøftelse af tre områder på konferencen. For det første overenskomstsituationen - herunder spørgsmålet om ligeløn mellem kvinder og mænd og spørgsmålet om arbejdstidens længde. For det andet, hvad man kaldte arbejderne situation overfor arbejdsgiverne, og her tænkte man først og fremmest på arbejdsretten, forligsmandsloven og hovedaftalen. Og endelig for det tredje ville man sætte regeringens økonomiske politik under debat. (4)

Jørgen Jensen var den eneste indleder på konferencen, som kun samlede 200 deltagere. I sit indlæg (5) kom han atter ind på den rejste kritik af IF, idet han sagde, at formålet med konferencen ikke var at formulere overenskomstkrav, men derimod at støtte de forskellige forbunds krav. Endvidere mente han, at der var grundlag for at rejse ret så vittgående krav, idet han fremførte, at arbejderklassen ikke har fået nogen del i den værditilvækst, som havde fundet sted.

Der udspandt sig derefter en meget livlig debat og mange forslag fremkom. (6) Bl.a. blev der på et ret tidligt tidspunkt fremsat et forslag om at nedsætte et arbejdsudvalg, som skulle samle venstrekrafterne i arbejderbevægelsen i en fælles front for at stille sig solidarisk med arbejdere, som tvinges ud i ulovlige strejker. Forslaget blev nedstemt med et stort flertal efter at have været udsat for en meget stærk kritik fra FI's side. Senere fremkom et andet forslag om så i det mindste at organisere indsamlingen af pengemidler til de ulovligt strejkende arbejdere. Dette forslag led en lige så krank skæbne, ligesom en opfordring til arbejdspladserne om at organisere sig i fagoppositio-

(1) jmf. L&F den 6. oktober 1972

(2) det vil først og fremmest sige socialdemokratisk

(3) jvf. L&F den 21.-22. oktober 1972

(4) jvf. Min. den 6. oktober 1972

(5) jvf. L&F den 24. oktober 1972

nelle strejkekoordineringskomiteer blev nedstemt med et stort flertal efter kraftig kritik fra FI.

Senere da et forslag til en resolution fra mødet var fremkommet, koncentrede diskussionen sig først og fremmest om parolen "forhandling - mægling - aktion" og ligelønskravet. Jørgen Jensen og Erik Hansen forsøgte at få vedtaget en noget blødere formulering "forhandling, mægling, eller, hvis de implicerede arbejdere godkender det frivilligt, retsafgørelse eller aktion." Begrundelsen var, at det måtte gælde om at få så mange arbejdere med som muligt. Forslaget blev imidlertid forkastet med et spinkelt flertal. Det andet punkt, hvorom diskussionen koncentrerede sig, var, som nævnt, ligelønskravet. Flere (udelukkende kvinder) fremførte nemlig, at den foreslåede formulering gav mulighed for jobvurderinger, og at ligelønnen derfor, hvis den blev ført igennem, kun ville være formel og ikke reel. Man foreslog derfor i stedet, at der blot kom til at stå: "Lige løn for mænd og kvinder." Forslaget forkastedes imidlertid med et forholdsvis stort flertal, og den endelige resolution blev der-for vedtaget med kun få ændringer.

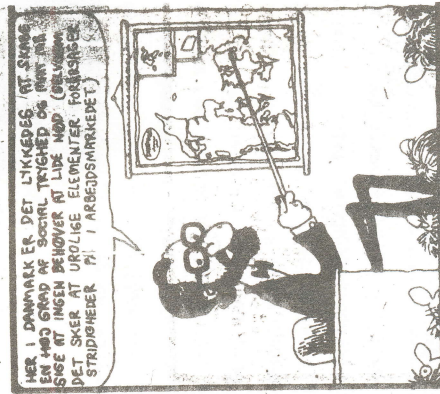
Majstrejkekrme 1974.

Baggrunden for de omfattende majstrejker var, som det nok vil være de fleste bekendt, indgåelsen af det såkaldte "sorte forlig" den 15. mej 1974. Forliget indebar en række afgiftsforhøjelser, en ophøvelse af 2,5%-afgiften på handel med fast ejendom samt en aftale om besparelser på den kommende finanslov. Forud for indgåelsen af dette forlig var der gået næsten en uge med en række uafbrudte og hektiske forhandlinger på Christiansborg, vel nok "kulminerende" med Erhard Jacobsens dagsordensforslag om tillid til regeringen vedtaget kl. 6.15 om morgenen den 10. mej.

Allerede da venstre-regeringen fremsatte sit forslag til 1. behandling torsdag den 9. maj gik mindst 50.000 arbejdere i strejke (1). Strejken tog sit udgangspunkt i landets skibsværfter, men inden arbejdstids ophør havde over 40 arbejdspladser nedlagt arbejdet.

Fredag den 10. maj var det helligdag, St. Bededag, hvorfor man heller ikke kan få indtryk af, hvorvidt strejkebevægelsen allerede på dette tidspunkt kunne have bredt sig og i hvor stort et omfang. En deputation, hovedsaglig bestående af medlemmer fra FI, afleverede imidlertid en udtalelse til Folketinget, hvis hovedindhold var en protest mod afgiftsforhøjelserne og et krav til regeringen om at gå af. (2)

Den 11. maj var heller ikke arbejdsdag. Men ifølge pol.rev. (3) holdt FI denne dag møde for at arrangere en demonstration om mandagen den 13. Denne oplysning har ikke kunnet lade sig bekræfte i andre aviser, og som arrangør af demonstrationen i annoncen stod 24 københavnske fagforeninger og DUS. Men disse fagforeninger kunne meget vel alle have formænd, som på denne måde

- (1) jvf. pol.rev. nr. 244.
- (2) jvf. L&F den 11.-12. maj 1974.
- (3) jvf. pol rev nr 244

må betragtes som drivkraften bag demonstrationen.

Mandag den 13. maj nåede bevægelsen en foreløbig kulmination. På mange arbejds-ermøder og i løbet af dagen anslår man, at mellem 100.000 og 150.000 (1) gik i strejke over hele landet, dog hovedsaglig koncentreret om hovedstaden. Fra nogle arbejdspladser, hvor der ikke blev strejket, vedtog man udtalelser, der støttede de strejkende. Kl. 12 gik ca. 50.000 i demonstration til Christiansborg. Som tidligere nævnt var det ikke direkte FI, der stod som den formelle arrangør; men ved at betragte talerlisten gives et yderligere indicium på, at de reelt stod bag: Jan Andersen, Holger Foss og Jørgen Jensen (alle fremtrædende medlemmer af FI, jvnf. bilag I) samt formanden for DUS (som tillige er medlem af DKP). Man vedtog "enstemmig" en resolution rettet til de tre arbejds-partier og overrakt af en deputation fra FI.

Tirsdag og onsdag indtil forligets indgåelse forholdt man sig tilsyneladende afventende. Mange gik i arbejde igen, mens nogle fortsatte strejkerne. Specielt i provinsen var der den største aktivitet. Men straks da forliget var en realitet, blussede bevægelsen op igen. Bl.a. bryggerierne og de fleste borgerlige aviser blev nu ramt, og nogle steder overskred man de 48 timers bodfri strejke, hvilket medførte et møde mellem DA og LO, hvor man drøftede indankringen af disse arbejdere for arbejdsretten (2).

Torsdag den 16. mej nåede bevægelsen sin endelige kulmination som massebevægelse betragtet. Der var stor usikkerhed om, hvor mange der strejkede, men man anslår, at i hvert fald 200.000 - 250.000 nedlagde arbejdet. Nogle steder blev arbejdet nedlagt ved arbejdstidens begyndelse efter et arbejdermøde, mens man andre steder først begyndte at strejke længere op på formiddagen, efterhånden som oplysningerne om, hvor mange der strejkede, nåede frem.

Dog blev der ikke alle steder holdt møder, idet man på mange arbejdspladser ifølge pol.rev., blot fik besked på at strejke fra tillidsmanden. (3)

Kl. 11 samledes 55.000 - 60.000 (politiets skøn) (4) til demonstrationsmøde foran Christiansborg. Formelt havde demonstrationen ingen arrangør, men opstod nærmest spontant. Men igen kunne talerlisten tyde på, at FI trods alt har haft en finger med i spillet. Ud over Gert Petersen og Knud Jespersen talte Erik Hansen, Bent Fjellerad, Vagn Damgård Sørensen og Bo Råskou (alle med i FI,) samt Petrea Christensen og Dan Lundrup. (5) Hovedparolen ved demonstrationen var "Ud med Hartling" (- "Ind med Knud"). Stemningen ved demonstra-

- (1) ibid.
- (2) ibid)
- (3) ibid)
- (4) jvf. Inf. den 17. maj 1974
- (5) jvf. L&F den 17. maj 1974

Jeg har allerede været inde på, at arbejderklassen her i landet ikke er knættet. Vi har stadig tillidsmandsorganisationerne. Der er stadig en vis portion selvtillid, kampånden er stadig til stede. Spørgsmålet er stadigvæk, hvad fanden vi kan gøre.

De ønsker at gøre noget, og det faktum, at Rådets to Work kampagnen har givet respons viser, at der allerede ligges noget og gærer, som vi kan begynde at organisere. Ser I, der er to veje, ja der er faktisk tre veje den britiske kapitalisme kan gå. De kan vælge en fascistisk løsning, og det er helt afgjort ikke sandsynligt for tiden, skønt fascismen er på frem-march og vi bekæmper den, og det er nødvendigt at bekæmpe den og intensivere kampen imod den. Men som den største del af den herskende klasse tænker, så er de ikke indstillet på at slutte en bæg en fascistisk løsning.

Den anden løsning var den der blevet prøvet under Torrierne af Ted Heath, nemlig gående ud på, at konfrontere fagforeningerne, at kontrollere deres rettigheder og begrænse deres aktionsmuligheder indenfor rammerne af Industrial Relations Act, og virkelig knuse dem, som de prøvede med minearbejderne, og hvor de på ynkelig vis tog fejl.

Og det tredje alternativ er det, der er blevet introduceret af Labour, der går ud på at føre lammet til slagtebenken på en lempelig måde gennem deres forbindelser til fagforeningerne, hvor de faktisk får fagforeningslederne til at gøre det beskrevne arbejde for dem. Der var en række annoncer i den britiske presse med en såkaldt industrimagnat, en direktør og en fagforeningsleder som Jack Jones.

Class collaboration 1975. On the left, Gordon Hobday, chairman of Boots. On the right, Jack Jones, TGWU General Secretary. Can they beat the working class together?

'Inflation will destroy us if it cannot be controlled.'

'We can beat inflation and unemployment if we are united.'

Inflation. We can beat it together

- (1) jvnf. f.eks. Inf den 17. maj 1974
- (2) jvnf. Min den 16. maj 1974
- (3) jvnf. Min den 17. maj 1974
- (4) resolutionen fra mødet er desværre ikke optrykt i nogen af aviserne.
- (5) jvnf. Min den 17. maj, 1974
- (6) jvnf. pol.rev. nr. 244
- (7) ibid.
- (8) jvnf. nærmere herom i pol rev nr. 245
- (9) jvnf. Inf den 25.-26. maj 1974.

tionen var ifølge avisreferaterne ret "speciel" (1) og må kunne tages til udtryk for en kraftig mobilisering om end på et noget spontant grundlag, hvilket gav sig udslag i vanskeligheder med at holde 'styr' på alle demonstranter og at få demonstrationen opløst efter vedtagelsen af en resolution.

Senere på dagen havde FI indkaldt til et møde for alle københavnske tillidsmænd og fagforeningsformænd, hvor man skulle drøfte det videre forløb af aktionen (2) Ifølge Min Avisen (3) (L&F fortier denne del af debatten) var der stor diskussion om, hvorvidt man skulle opfordre til iværksættelse af en generalstrejke. Den generelle stemning var, stadig ifølge Min, for en sådan opfordring, men FI gik imod, specielt Jørgen Jensen talte kraftigt imod denne opfordring. Det lykkedes da også at "få gemytterne dæmpet", og man endes om i stedet at opfordre til at rejse lønkrav på 2 kr mere i timen. Rent aktuelt opfordrede man endvidere til at arbejderne overalt skulle mødes mandag morgen og "drøfte situationen", men man undlod at nævne noget om strejker overhovedet. (4)

I den afsluttende opsummering lovede Jørgen Jensen endelig, at FI ville tage initiativ til "et eller andet" og koordinere kravene efter arbejdspladsmøderne mandag morgen (5).

Fredag den 17. var der omkring 100.000 i strejke og omkring 70.000 af disse havde på dette tidspunkt strejket mere end 48 timer. (6)

Allerede om morgenen den 20. mej kunne L&F proklamere i en overskrift med store typer hen over hele forsiden: "Lønkrav rejstes nu overalt". Det viste sig da også at blive tilfældet, selv om en del arbejdspladser var villige til at gå med i en generalstrejke (7). I stedet fuser strejkerne nu ud, og man satser som sagt på lønkrav som kompensation for de stigende leveomkostninger som er en følge af afgiftsforhøjelserne. Senere på dagen holder FI, som lovet, et møde, men det eneste resultat af mødet var en udtalelse/appeal underskrevet af Holger Foss og Jørgen Jensen, men af en eller anden grund ikke af Arthur Lindholm.

Dermed er der i og for sig sat et punktum fro majstrejkerne, og den massebevægelse, som de var udtryk for. De rejste lønkrav resulterede nogle steder i visse forbedringer, mens de andre steder intet resultat gav. (8) Torsdag den 23. maj holder FI igen møde, hvor man, ifølge Inf. (9), beslutter at ville afholde en konference i juni-juli, der skal drøfte de kommende lønaktioner. Konferencen bliver imidlertid først en realitet den 5 - 6 oktober.

tionen var ifølge avisreferaterne ret "speciel" (1) og må kunne tages til udtryk for en kraftig mobilisering om end på et noget spontant grundlag, hvilket gav sig udslag i vanskeligheder med at holde 'styr' på alle demonstranter og at få demonstrationen opløst efter vedtagelsen af en resolution.

Senere på dagen havde FI indkaldt til et møde for alle københavnske tillidsmænd og fagforeningsformænd, hvor man skulle drøfte det videre forløb af aktionen (2) Ifølge Min Avisen (3) (L&F fortier denne del af debatten) var der stor diskussion om, hvorvidt man skulle opfordre til iværksættelse af en generalstrejke. Den generelle stemning var, stadig ifølge Min, for en sådan opfordring, men FI gik imod, specielt Jørgen Jensen talte kraftigt imod denne opfordring. Det lykkedes da også at "få gemytterne dæmpet", og man endes om i stedet at opfordre til at rejse lønkrav på 2 kr mere i timen. Rent aktuelt opfordrede man endvidere til at arbejderne overalt skulle mødes mandag morgen og "drøfte situationen", men man undlod at nævne noget om strejker overhovedet. (4)

I den afsluttende opsummering lovede Jørgen Jensen endelig, at FI ville tage initiativ til "et eller andet" og koordinere kravene efter arbejdspladsmøderne mandag morgen (5).

Fredag den 17. var der omkring 100.000 i strejke og omkring 70.000 af disse havde på dette tidspunkt strejket mere end 48 timer. (6)

Allerede om morgenen den 20. mej kunne L&F proklamere i en overskrift med store typer hen over hele forsiden: "Lønkrav rejstes nu overalt". Det viste sig da også at blive tilfældet, selv om en del arbejdspladser var villige til at gå med i en generalstrejke (7). I stedet fuser strejkerne nu ud, og man satser som sagt på lønkrav som kompensation for de stigende leveomkostninger som er en følge af afgiftsforhøjelserne. Senere på dagen holder FI, som lovet, et møde, men det eneste resultat af mødet var en udtalelse/appeal underskrevet af Holger Foss og Jørgen Jensen, men af en eller anden grund ikke af Arthur Lindholm.

Dermed er der i og for sig sat et punktum fro majstrejkerne, og den massebevægelse, som de var udtryk for. De rejste lønkrav resulterede nogle steder i visse forbedringer, mens de andre steder intet resultat gav. (8) Torsdag den 23. maj holder FI igen møde, hvor man, ifølge Inf. (9), beslutter at ville afholde en konference i juni-juli, der skal drøfte de kommende lønaktioner. Konferencen bliver imidlertid først en realitet den 5 - 6 oktober.

De øvrige punkter på programmet gav ikke anledning til den store debat, og mødet resulterede derfor i vedtagelsen af 3 resolutioner/udtalelser om hhv. den politiske situation, den kommende overenskomstsituation og arbejdsretten. Dog forsøgte nogle repræsentanter fra KAM1 at rejse en opposition på Jørgen Jensens indledning, men uden held.

Omkring Svendborgdommene.

FI's indsats omkring Svendborgdommen er i og for sig hurtigt fortalt. Samme dag dommen faldt (1) opfordrede FI gennem en resolution og udtalelser til pressen (2) arbejderne til at mødes på arbejdspladserne den følgende morgen og diskutere situationen. Ikke ét ord om strejker, som resolutionen fra konferencen ellers lagde op til. På trods af dette strejkede ca. 25.000 den følgende dag (3). Det bør i denne forbindelse måske nævnes, at Svendborgdommen blev det eneste retlige efterspil på majstrejkerne, idet DA den 4.12 i et protokolat mellem DA og LO frafaldt en videreførelse af sagerne mod de ca. 40.000 arbejdere, som strejkede mere end 48 timer. (4)

Porcelainsstrejken og augustforliget.

Karakteristisk nok glimrede Formandsinitiativet (FI) ved ikke at tage nogle initiativer i forhold til strejken på Den kgl. Porcelainsfabrik. En gennemgang af avisomtalen viser at FI på intet tidspunkt optræder som arrangør eller lignende i forbindelse med solidaritetsarrangementerne. I Inf. den 12/8 siger H. Osborn at FI endnu ikke har drøftet eventuelle initiativer. Lige så karakteristisk er det imidlertid at FI's 'medlemmer' er med i arbejdet. Således er det de mandlige bryggeriarbejderes formand Holger Foss, der først åbner fagforeningskassen og bevilger 7000 kr til de strejkende. Endelig er det Jan Andersen, som lancerer princippet om en ti'er om ugen pr. LO-arbejder til porcelænen.

Når det på den ene side er klart at formændene fra FI er med i forreste linje, men på den anden side ikke - som FI - tager noget initiativ, hænger det efter manges mening sammen med den strid, som eksisterer i FI. En uenighed, som går på flere led. Et af stridspunkterne er forholdet til LO-toppen og arbejdsretten, hvor 'højrefløjnen' (den partilo DKP-linje) først og fremmest bygger på kurmage-ri til LO og en ret svag traditionel kamp imod arbejdsretten, mens 'venstre-fløjnen' (den faglige militante linje omfattende Sømandene, Rør & Blik samt SF'erne) i højere grad kritiserer LO, og meget åbent kæmper imod arbejdsretten. Det er således langt fra nogen tilfældighed, at det er folk som Holger Foss, Peter Eriksen og Bent Fjellerad, som er først ude med strejkestøtte fra fagforeningerne i fuld åbenhed. Jan Andersen, som regnes til 'højrefløjnen' foreslår som nævnt i stedet

(1) den normale bødstakst for de 22 arbejdstimer de havde strejket for.

(2) jvf. Inf og Min den 18. oktober 1974

(3) jvf. Min den 10. oktober 1974

at hver LO-arbejder på sædvanlig vis giver en 10'er til de strejkende.

Det er således sandsynligt at én af grundene til FI's manglende initiativer i forbindelse med Porcelainsstrejken er denne uenighed, men lige så sandsynligt er det at den brede opbakning bag støttearbejdet har været en anden grund. Netop på grund af de snævre forbindelser til SF og DKP ville FI, måske kunne have været dæmpende på f.eks. socialdemokratiske arbejderes lyst til at gå ind i arbejdet, og da det netop er et af FI's mål, at virke i forhold til disse, er det naturligt at afstå fra at optræde i 'samlet flok', og i stedet arbejde hver for sig i den store gruppe af Københavnske tillidsfolk, som stod bag støttearbejdet i København.

Der har været gisninger fremme om at der på et tidspunkt skulle være sket en ændring i FI's holdning til strejken således at man mente at de strejkende skulle acceptere den forligsskitse, som var vedtaget af DA og Keramisk Forbund. Hvorvidt dette er sandt, har det ikke været muligt at udlede af avis materialet. Ud fra den skillelinje, som er trukket op ovenfor er det sandsynligt at 'højrefløjnen' ikke var rede til at tage en hård konfrontation med det fagretslige system, mens folk som Holger Foss var villige til at fortsætte til den 'bitre ende', men som sagt, denne eventuelle uenighed er ikke kommet frem i lyset endnu.

I forbindelse med augustforliget træder FI sammen efter en massiv opfordring hertil fra arbejdspladser, tillidsmænd og fagforeningsfolk. Dette møde fandt sted den 17. men på grund af den militante gruppes svage stilling var det ikke muligt at føre en effektiv kampløje igennem. I stedet reagerede man ved at sammenkalde til demonstration foran Christiansborg, samt opfordre arbejdspladser til at sende deputationer til Folketinget. Det man først og fremmest anker over er forligets indgreb i den frie forhandlingsret.

Ved demonstrationen foran Christiansborg opfordrer man Socialdemokratiet til at opgive samarbejdet med de borgerlige, og i stedet søge samarbejde med de øvrige arbejderpartier. FI ser altså augustforliget som en a-typisk socialdemokratisk politik. Forliget må måske nok i hårdhed siges at være a-typisk, men den socialdemokratiske reformistiske politik er et klart udtryk for de krav, som det kapitalistiske samfund stiller statsmagten overfor. I den nuværende situation, med tendenser til indkomstpoltiske løsninger i de vestlige kapitalistiske lande, er det helt naturligt at også den danske statslige krisemanagement sætter indkomstpoltikken på dagsordenen. Hvis den ikke gjorde det, ville der i løbet af kort tid ske det, at den danske industris priser ville stige relativt, med deraf følgende svækkelse af konkurrenceforholdet og virksomhedslukninger. Alt dette viger FI let og elegant udenom, og i stedet fremstilles augustforliget som Socialdemokratiets forræderi imod den danske arbejderklasse, gennemført under pres fra Folketingets borgerlige flertal. Derfor opfordrer man SD til at samarbejde med de øvrige arbejderpartier i stedet.

Hvorfor denne reduktion af krise kontra ikke-krise til et spørgsmål om Socialdemokratiets vilje til at føre en arbejdervenlig politik? Svaret må blive at det falder helt i tråd med DKP's teori om det antimonopolistiske demokrati. Som et skridt på vejen til socialisme, bygger man på et samarbejde mellem "SD og de øvrige arbejderpartier". Dette fører til at DKP, og dermed det DKP-dominerede FI afstår fra en gennemgribende kritik af den Socialdemokratiske reformisme, og i stedet (som FI's arbejdspladsavis, "For arbejderpolitik - imod indkomstpoltik", udsendt i august) fører man sig frem med bønner og apellerer til Anker og SD.

Denne holdning må naturligvis føre til at FI's handlingsmuligheder beskæres kraftigt, og resultatet af "kampen" imod forliget er da også begrænset til ovennævnte opfordring til SD, samt en opfordring til arbejdspladserne om at rejse lønkrav på 3 - 5 kr. mere i timen som kompensation for forligets indhug i lønnen. Man opfordrer samtidig LO og alle forbund til at "stå fast på de stilledede overenskomstkrav". Fremfor selv at føre an i kampen, vælger man altså at opfordre LO til at gøre dette. Som en konsekvens af ovennævnte 'samarbejdslinje' afstår man fra at gøre noget der af LO kunne bruges propagandistisk i kampen imod 'spiltelsesmagerne', og når i stedet frem til at man kan presse LO til at føre en effektiv kamp imod indkomstpoltikken og et eventuelt statsligt indgreb i overenskomstforhandlingerne. Hvor blev Holger Foss' forslag fra porcelainsstregken, om at åbne fagforeningskasserne til strejkestøtte af??

På trods af LO's opfordring til kun at stille krav "der ikke koster noget" og

FI's opfordring til LO om at "stå fast på de stilledede overenskomstkrav", eksterer der - også i FI - stadig en enorm utilfredshed med augustforliget, og arbejdsgevirenes O-politik. Man er klar over at de kommende overenskomstforhandlinger ikke kan reduceres til at være et spørgsmål om at rette op på det som inflationen, arbejdsgevirenes O-politik, overenskomstindgrebet i 75 samt augustforliget tilsammen har medført af forringede betingelser for arbejderklassen. Det er i mindst lige så høj grad et spørgsmål om at få sat en effektiv stopper for kapitalens massive angreb på arbejderklassen.

FI's vaktende holdning gjorde det lettere for kapitalen at vinde første runde. FI har efter at protesterne imod forliget fusede ud efter et par dage, bebudet, at det ville indkalde til en landskonference 27.-28. november, hvor man vil drøfte augustforliget og de kommende overenskomstforhandlinger.

FI-konferencen.

Denne konference rummer helt klart nogle muligheder for at samle og effektivisere kampen, men på grund af FI's hele karakter rummer den også en fare for endnu en afledning af kampen, som vi så det i 1974. Faren ligger i at FI vakler mellem på den ene side frieri til SD/LO og på den anden side effektiv kamp imod kriseindgrebene, vil føre til en handlingslammelse.

Mulighederne ligger helt klart i at konferencen, der til dels bliver en delegeretkonference, slutter op omkring FI's venstrefløjs militante kamplinje. På FI's sidste konference sejrede SD-samarbejdsfløjen, måske fordi man dengang havde Hartling-regeringen at lade galden flyde ud over. I dag er det en Socialdemokratisk regering, som har gennemført det sorte forlig, og det stiller samarbejdsfolkene i en noget vanskelig situation, men det er langt fra sikkert at konferencen munder ud i en kamplinje. Af afgørende betydning herfor er venstrefløjsgruppernes holdning til FI og til landskonferencen.

& VENSTREFLOJSGRUPPERNE

VS OG FORMANDSINITIATIVET.

Venstresocialisternes holdning til FI kan beskrives som "opbakning med forbehold". De kritiserer FI på en række punkter, men mener dog at FI i den nuværende situation skal bakkes op fordi det lige nu er det eneste alternativ til LO-toppen, der har opbakning fra arbejdspladserne.

Kritikken af FI er dels organisatorisk, dels politisk. Med hensyn til det organisatoriske betragter VS FI som en slags privat forum for faglige ledere fra Københavnsområdet. For det første er der ingen faste møder i FI, man træder kun sammen når der er noget på tapetet. For det andet har FI ikke nogen massebasis i form af lokale klubber/foreninger/grundorganisationer, hvorfor der ikke er sikkerhed for at der virkelig er nogen virkelig opbakning for FI's politiske linje. For det tredje - sammenhængende med det ovenstående - er diskussionerne i FI frit svævende da de ikke forberedes i nogen "organisation på gulvet" (ej heller i de klubber som FI-folkene er formænd for). Og for det tredje præges de fagforeninger, som FI-folkene er formænd for, ikke af nogen speciel stor medlemsaktivitet eller i øvrigt af det udprægede fagforeningsdemokrati. Snarere ligner de i mangt og meget de traditionelle SD-fagforeninger i disse spørgsmål, blot er FI-foreningerne lidt mere militante.

Men selv om der altså kan knyttes disse organisatoriske kritikker til FI, aner kender VS dog at FI faktisk bakkes op. Dette ikke mindst fordi "det jo ikke er hvem som helst der sidder der. I FI sidder faktisk de fleste af den militante reformismes flagskibe".

Alt i alt mener VS, at FI's organisationsform hæmmer dets muligheder for at udgøre en konsekvent og perspektivrig ledelse i arbejderklassens kampe. Men samtidig anerkendes FI's faktiske rolle som en slags "vønstrefløj i LO" - så betydningsfuld at LO ikke blot kan ignorere den:

VS betragter FI's politiske indhold som stort set det DKP lægger i det. FI's politiske indhold er bestemt af DKP's faglige politik og strategi, og dermed underlagt de samme begrænsninger som dem.

Endelig mener VS, at konferencen må vælge et aktionsudvalg, som kan arbejde videre med de ting, der kommer frem på konferencen, og som kan indkalde til en ny FI-konference til foråret, når overenskomstkampene er ved at melde sig.

Med denne kritiske, men accepterende holdning, opfordrer VS til at alle arbejdspladser deltager i Formandsinitiativets konference.

KFML OG FORMANDSINITIATIVET.

KFML afviser FI 99,7%. Det nedenstående

citater fra KFML's folder om overens-

komstkravene står for en kraftig bredside mod FI. Faktisk kan kun enkelte passus derfra tolkes som "en dør på klem", nemlig bemærkningen om at der "indenfor FI findes folk, der støtter de centrale krav....."

Rent faktisk er der også enkelte tillidsmænd o.l. som er KFML'ere, som deltager i FI's konference, men KFML's officielle holdning har ikke ændret sig af den grund.

Ellers fremgår holdningen til FI af følgende citat:

"Formandsinitiativet.

LO har bekendt kulør. Mange af forbundene har allerede fulgt trop.

Flere vil følge efter. Fagbevægelsens top har vist, hvor den står. Den hverken kan eller vil kæmpe for overenskomstkravene. Den eneste måde arbejderklassen kan få kravene igennem, er ved at sætte magt bag kravene, ved at mobilisere så mange som muligt for dem.

Inden for Formandsinitiativet findes folk, der støtter de centrale krav.

Det er en positiv ting. Det er vigtigt at forene sig med folk i kampen for kravene.

Men Formandsinitiativet er ikke en opposition til LO-toppen på et klassekampgrundlag. Det består overvejende af DKP'ere og derudover enkelte SF'ere.

Formandsinitiativet følger en faglig strategi, der forudsætter samarbejde med Socialdemokratiet. Og det bestemmer Formandsinitiativets handlinger. Derfor er det f.eks. nødvendigt for Formandsinitiativet at hævde at au-

Først og fremmest skal FI bestræbe sig på at bevare den organisatoriske enhed i fagbevægelsen samt fagbevægelsens aktionsenhed. Dette sætter selvfølgelig nogle begrænsninger for det politiske indhold, der søges lagt i FI. Ingen alt for revolutionære mål eller gerninger, heller pres på de nuværende "institutioner" for at få dem til at føre "en ny politik". Ikke noget med at føre politikken selv.

I FI-avisen "Imod indkomstpolitik - for arbejderpolitik" fremfører FI deres program (som de vil presse LO, SD m.fl. til at gennemføre): VS vurderer dette program som en tro kopi af DKP's holdning på disse punkter.

For det første er kriseopfattelsen en DKP'istisk sådan. For det andet er FI's aktionsprogram på 8 punkter en direkte afskrift af DKP's. Essensen af disse er at Folketinget skal presses til at vedtage diverse kontrolforanstaltninger, diverse udpumpninger af finanser m.v.

Dog er FI ikke noget absolut enigt hele. Faktisk er der delte meninger om nogle væsentlige spørgsmål, men den officielle DKP-linje står stærkt. FI-oppositionen kommer især fra nogle specielt militante DKP-fagforeninger (Sømændene, Rør og Blik-København) samt fra SF'erne. Dog vil VS ikke kalde denne oppositions holdning for et alternativ til den traditionelle DKP-politik, der er snarere blot lidt mere militante end denne. Betegnende kalder VS dog også oppositionen for faglig og benægter at den kan kaldes politisk.

Men alligevel er det hovedsagelig tilstedeværelsen af denne opposition i FI, der får VS til at blive på vognen.

Om den forestående konference siger VS, at den skal "bruges til at diskutere, hvordan vi kan skabe en styrke ude på arbejdspladserne, der muliggør en god overenskomst".

For det første må konferencen opstille et kampprogram med de vigtigste krav (35 t. arbejdsuge, mindsteløn på 35 kr. i timen, fuld dyrtidsdækning, intet overarbejde, ingen produktivitetstruende lønsystemer o.s.v.). For det andet må det diskuteres hvordan de stærkeste arbejdspladser kan gå i spidsen i kampen - på hvilke arbejdspladser er arbejderne stærke nok til selv at gennemføre deres krav (f.eks. selv blot gå fredag middag efter at have arbejdet 35 timer den uge, å la arbejderne på B&W). Hvor rammer punktstrejkerne hårdst?

For det tredje må det på konferencen overvejes hvordan et evt. regeringsindgreb bekæmpes.

For det fjerde må det nødvendige solidaritetsarbejde under en evt. kamp overvejes. Hvordan organiseres det bedst?

Og i indbydelsen til den landsdækkende tillidsmandskonference den 27.-28. november hedder det konkluderende:

"Derfor må fagbevægelsens medlemmer drøfte, hvorledes vi styrker fagbevægelsen og sikrer, at LO fremtræder som en klassebevidst og handlekraftig bevægelse, der står fast på de stillede overenskomstkraav."

Der lægges tydeligt op til at presse LO gennem et samarbejde. Det sætter Formandsinitiativets protester mod forliget i et afslørende lys.

Det viser, at Formandsinitiativet ikke er i stand til at føre kampen til sejr. Formandsinitiativet fastslår faktisk selv, at det ikke vil føre kampen imod og på trods af LO. Og med LO's udspil er dette netop nødvendigt, hvis de højeste krav skal forsvares.

Også erfaringerne bekræfter, at FI fører kampen ind i klassesamarbejde. Var det ikke netop FI der i 1974 fik massestrejkerne og massedemonstrationerne til at blive et felttog for den Socialdemokratiske regering, som gennemførte overenskomstindgrebet og nedskæringspolitikken!

Man må gøre sig klart, at støtter man FI's strategi, svækker man kampen for kravene. For de folk inden for FI, som støtter kravene og som har bebudet kamp for kravene, er der en modsætning mellem denne opslutning om kravene og støtte til FI".

Og videre:

"KFML mener altså at det svækker kampen for kravene at støtte LO eller FI. Vi mener det er nødvendigt selv at kæmpe for kravene. Kun mobilisering på arbejdspladserne giver kampen styrke.

Dette er langt fra nogen opfordring til at vende de faglige organisationer ryggen. Tværtimod er det nødvendigt at arbejde for, at klubber og fagforeninger slutter op om kampen. KFML arbejder for, at fagforeningerne udvikler sig til aktivt at kæmpe for medlemmernes interesser.

Men skal medlemmerne forenes i kampen for overenskomstkraavene, må der sættes hårdt mod hårdt mod alt, hvad der stiller sig i vejen for dette arbejde.

Vender klubbestyrelser, fagforeningsbestyrelser eller forbundsledelser sig imod kampen for kravene, må kampen også føres mod disse faglige ledere.

Dette er ikke en fagforeningsfjendsk linje, der har til hensigt at knuse eller splitte fagforeningerne. Tværtimod. Det er en linje der har til hensigt at styrke fagforeningerne gennem at forene medlemmerne i en virkelig kamp for kravene.

SF's strategi og Formandsinitiativet

SF's holdning til Formandsinitiativet er ikke éntydig. Således kan der spores divergenser mellem i hvert fald to af SF'erne i Formandsinitiativet og SF's faglige landsudvalg, der udtrykker partiets officielle politik på det faglige område (formand= SF's næstformand Ole Henriksen).

Formandsinitiativet (FI) var således udsat for en del kritik på det seneste faglige landsmøde i SF. Kritikken kom såvel "indefra" fra postarbejdernes formand Peter Eriksen, der er med i FI, som fra flere andre. Det blev dog slået fast, at FI er den eneste mulighed for at koordinere kampen uden for LO. Kritikken er således ikke negativ/opgivende over for FI, men præget af en indstilling om, at FI "kan blive til noget godt".

SF er utilfreds med FI's aktionsformer, men har meget få bud på, hvad der i stedet skulle gøres. "FI har kørt meget eensidigt på lønnen. Jeg skal dog ikke underkende, at lønnen spiller en afgørende rolle i det samfund, vi lever i. En sænkning af reallønnen og dermed levestandarden er noget, der umiddelbart er til at registrere. Og det kan (og skal) man selvfølgelig drage i felten for at få udlynet. Problemerne stikker dog dybere, og hvis vi bestendig stirrede os blinde på 1-2-3-4-5- eller 6-kroners krav som værende løsningen på problemerne, så ville vi lige så bestendig være med til at opretholde det kapitalistiske samfund... Lønnen er ikke umiddelbart et politisk krav." (Beretningen til SF's faglige landsmøde, **sept. 1976**).

De grundlæggende problemer er ifølge SF:

1. Kampen skal føres fra arbejdspladserne, og ikke fra en top i fagbevægelsens system, det være sig enten LO eller en lille lokal fagforening
2. Fagbevægelsens centralistiske system må derfor nedbrydes.
3. Det fagretslige system må fjernes, fordi det i den nuværende form er bygget over fagbevægelsens struktur.
4. De enkelte arbejdspladser skal have størst mulig selvbestemmelse om deres overenskomstforhold.
5. Der skal åbnes mulighed for aktionsret på lønområdet i overenskomstperioden,
6. Fagbevægelsen skal frigøres fra et eensidigt partipolitisk tilhørsforhold... (Beretningen, **sept. 1976**).

Til trods for denne grundlæggende opfattelse af faglige spørgsmål, mener SF dog, at FI med sine erfaringer er den eneste mulighed i øjeblikket for at

få koordineret de kampe, der skal foregå på de enkelte arbejdspladser, "for ingen arbejdsplads i kamp vil i længden kunne klare sig uden organisatorisk støtte udefra".

SF's krav til overenskomsten er i alt væsentligt sammenfaldende med FI's, og SF's linje til at føre kravene igennem er en lammelse af nøglefunktioner. Bent Fjellerad, formand for Metal afd. 5 og den ene af FI's tre "repræsentanter" udadtil (SF'er, men ikke aktiv i det faglige landsudvalg), har slået til lyd for et landsdækkende formandsinitiativ, eventuelt i form af et fagligt landsudvalg bestående af progressive fagforeningsfolk fra såvel hovedstad som provins. Dette bliver måske taget op på landskonferencen.

Ingen af SF'erne i FI (Holger Foss, Peter Eriksen, Bent Fjellerad) betragter det som afgørende, at FI har taget initiativet til landskonferencen. Det afgørende har været, at initiativtagerne var så repræsentative som muligt, således at konferencen kunne få et "troværdigt" skær. Men det må blive de aktive fagforeningers og arbejdspladseres konference. Det vil ikke være tilstrækkeligt at gøre som ved statsindgrebet i 1975, hvor FI blot stak nogle paroler ud og så gik og håbede på opbakning fra arbejdspladserne. Resultatet var en "fuser". Derfor må situationen denne gang diskuteres på de enkelte arbejdspladser, før der sættes noget igang.

SF's holdning til FI kan opsummeres udmærket ved følgende citat fra Peter Eriksen: "SF skal bruge FI kritisk. Vi skal støtte det alene fordi det er der, og fordi vi kan bruge det."

kilder: minnavisen, politisk revy, Klassekampen.

PETER ERIKSEN

BILAG I: Personer, der er/har været "medlem" af FI, deres fagforeningstilhørsforhold og deres partitilhørsforhold.

NAVN	FAGFORENING	PARTI	BEMÆRKNING
Hans Chr. Andersen	Mureernes fagf.	DKP	
Palle Andersen	Malernes fagf.		
Jan Andersen	Metal afd. 13	DKP	
Ole Berthelsen	Jord- og Beton	DKP	
Bent Fjellerad	Metal afd. 5	SF	Tidl. DKP
Knud Francker	Isoleringsarb. fagf.		
Edwin Frederiksen	Skibstømreerne	SF	
Holger Foss	Bryggeriarb. fagf.	SF	
Peter Eriksen	Postarb. fagf.	SF	
Erik Mansen	Fællestillidsmand	DKP	
Hans Hansen	Metal afd. 4	DKP	
Herluf Hansen	Bageres fagf.	DKP	
Holger Hansen	Murerarbejdsm. fagf.	DKP	
Jan Hansen	Metal afd. 13	DKP	
Jens Hansen	Metal afd. ?	DKP	
Ivan Hansen	Metal afd. ?	DKP	
Preben Møller Hansen	Sømændenes Forbund	DKP	
Preben Henriksen	DKP's faglige sekretær	DKP	
Mogens Hoyer	Litografisk forb.	DKP	
Jørgen Jensen	Metal, Lyngby	DKP	medstifter
Svend Jensen	Jord- og betonarb.	DKP	-
Harald Jung	Toldbudsarb. fagf.		
Niels Kjellander	Tapetserernes fagf.	DKP	
Øjvind Larsen	Havnearb. fagf.		
Arthur Lindholm	DASF	SD	medstifter nu udgået
Ruth Løjfert	Kvindeligt arb.f. afd. 5	DKP	
Jørgen Madsen	Metal afd. 14	DKP	
Karl O Nielsen	Mureernes fagf.		
Svend Nielsen	Metal afd. 5	DKP	
Osvald Nielson	Skibsværftsarb. fagf.	DKP	
Tage Oisen	Metal afd. 12	DKP	
Harry Osborn	Mureernes fagf.	DKP	

NAVN	FAGFORENING	PARTI	BEMÆRKNING
Ernst Petersen	Metal, Tåstrup	DKP	
Finn W Petersen	Glarmestersv. fagf.		
Kai Petersen	Linoleumspålaggerne		
Henry Rantzen	Skreddernes fagf.	DKP	
Harry Rasmussen	Telefontømrernes fagf.		
Oskar Rasmussen	Isoleringsarb. fagf.		
Ole Zander	Fmd. f. LLO	DKP	
Svend Svendsen	Malernes fagf.	DKP	
Laurits Sønderstrup	Guld- og Sølvsmedenes fagf.	DKP	
Vagn Damgård			
Sørensen	Rør- og Blikkensl. fagf	DKP	

THE RANK AND FILE MOVEMENT.

En organisering som Formandsinitiativet - med tryk på den første del af ordet - har klare begrænsninger som ledende fagoppositionel organisering. Mobiliseringen har historisk set været pletvis og er ikke blevet fastholdt, når resolutionerne er afleveret. Dette hænger sammen med at FI's politiske sigte mere er fremvisningen af en basis end en vedvarende aktivitet hos basis, en politik der er katastrofalt utilstrækkelig i kampen mod den offensive krisepolitik som stat, regering og dele af fagbevægelse fører.

Det er osse den erfaring som militante dele af den engelske arbejderklasse har gjort i de senere år siden krisen, og de overgreb der er fulgt i kølvandet på denne. Disse erfaringer går på at en aktiv, organiseret forsvarsbevægelse er nødvendig.

Dette papir handler om bestræbelserne på at opbygge en gulfvorganiseret fagopposition og arbejdsleshedsbevægelse, og koordinere den nationalt i "National Rank and File Organising Committee" og "Right to Work-Campaign."

De første sider ridser så kort som muligt baggrunden op i statens og kapitalens offensiv, fagbevægelsens stilling og styrke. Resten handler om fagoppositionen, i form af et interview med en af de aktive i Right to Work-kampagnen.

Rank and File: "de menige", "manden på gulvet" etc.

Statens overgreb mod fagbevægelsen.

Da kapitalismens krise begyndte at sætte ind i midten af treserne, begyndte statsmagten osse at blive sig sin repræsentative rolle bevidst. Midlet var - dengang, som nu - indkomstpolitik, og den daværende Labour-regering fastfros lønninger og priser. Det blev ved den gode mening: inflationen galoperede fortsat lystigt og arbejderklassen måtte gennem lønaktivitet sikre at indkomsten fulgte med, og det lykkedes i hvert fald de mere militante fagområder i industrien at holde skansen. Labour måtte herefter mere klart vise, hvad den mente med indkomstpøolitik, nemlig lønstop, og vejen måtte uømgængeligt gå over en svækkelse af fagbevægelsen og især den styrke, der lå lokalt på virksomhederne.

Når man taler om forskelle på engelsk og dansk fagbevægelse, ender man som regel ved den engelske fagbevægelses selvstændighed i forhold til Labour partiet og statsmagten. Det er en sandhed med modifikationer, TUC, det engelske LO, og hovedforbundene er præcis lige så integrerede i Labour som LO i socialdemokratiet. Styrken i engelsk fagbevægelse ligger på fabriksgulvet hos tillidsmændene (shop stewards). Disse vælges af arbejderne på den enkelte virksomhed til at repræsentere arbejderne og er uden fagretslige bindinger. Ved overenskomstforhandlinger sørger fagtoppen for mindstelønningene, derefter sørger tillidsmændene i lokalforhandlinger på fabrikken for at lønnen kommer i overensstemmelse med leveomkostningerne, ofte ved hjælp af korte strejkeaktioner. Det var denne forhandlingspraxis, hvor arbejderne selv i høj grad kontrollerede løn- og arbejdsforhold, "som Labour måtte nedbryde.

I 1969 barslede Labourregeringen så med et arbejdsmarkedslovsforslag, der i grove træk gik ud på, at der foruden de nationale lønoverenskomster osse skulle laves formelle overenskomster

på virksomhedsplan og tillidsmændene skulle bindes fagretsligt. Desuden skulle regeringen have mulighed for at udskyde varslede strejker i 4 uger og strejkende arbejdere idømmes bod. I forvejen havde man med fagbureaukratiets velsigelse og med massiv propaganda forsøgt indført produktivtøftaftaler i industrien med indførelse af et nyt lønssystem, MDW -measured day work = beregnet dagsarbejde. Fidusen ved dette var osse at fjerne arbejdernes indflydelse på løndannelse. I stedet for at tillidsmændene forhandlede akkordsatser lokalt, skulle en komitee af fellestillidsmænd og fagforeningsfolk forhandle satser for en hel virksomhed eller branche ud fra MDW baseret på tidsstudier. Disse produktivtøftaftaler indførtes nogle steder, men tit efter hårde kampe, der sørgede for at arbejderne mod beregning osse fik indflydelse på aftalerne.

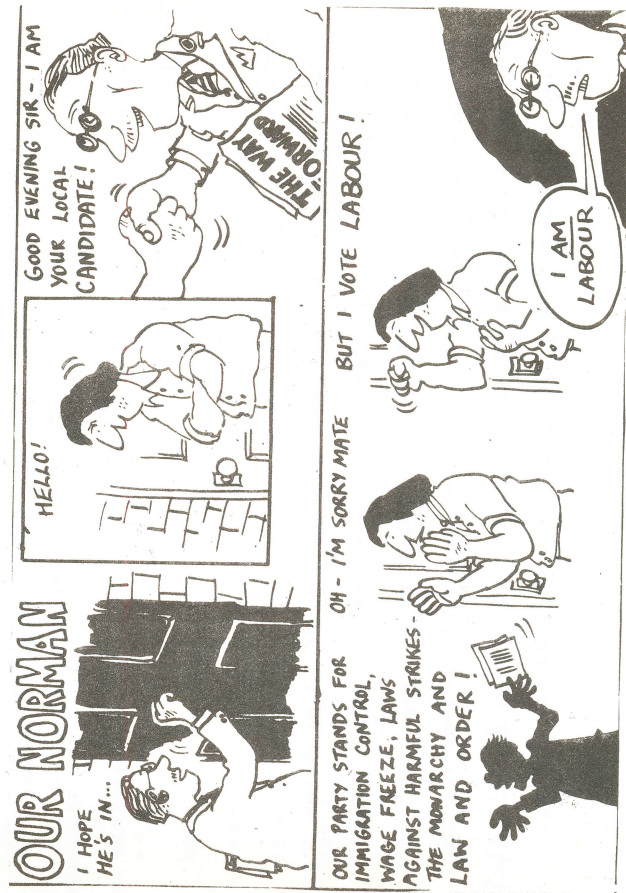
Arbejdsmarkedslovsforslaget blev strejket af bordet, kampen imod det blev ikke koordineret af TUC, hvis position loven truede, men af Liaison Committee for the Defense of Trade Unions (LCDFU = koordineringskomiteen til fagbevægelsens forsvar) - sidestykket til Formandsinitiativet, herom senere.

DE KONSERVATIVES OFFENSIV 1970 - 74.

Efter parlamentsvalget i 1970 dannede de konservative regering. De forsøgte nu at tilføje fagbevægelsen det nederlag, som Labour var blevet tvunget til at opgive. De gjorde sig ikke den ulejlighed at ville lave indkømspolitik, men gik i stedet igang med en anti-inflationslov, hvis indhold var, at holde lønstigningerne nede på omkring 7 - 8 %. For at sikre dette gennemtvang de en arbejdsmarkedslov (anti-strejkeloven) og en arbejdsret, der skulle tackle centret for lønstigningerne: de lokale kampe organiseret omkring Shop stewarden.

Loven indeholdt:

- aktionsretten fratages stort set fagbevægelsen, både hvad officielle og "vilde" strejker angår
- ved at:
- officielle strejker kan udsættes i 2 mdr., og strejkebeslutningen sættes til urafstemning blandt medlemmerne - en almindelig frustrationsmanøvre.
- politiske strejker forbydes, dvs. strejker mod statsmagten og sympatistrejker m. andre arbejdspladser
- fagforeningerne skal registreres i et særligt organ, der skal godkende dets love, valgeregler og disciplinærforanstaltninger
- Ivær er det forbudt at håndhæve eksklusivaftaler.
- det kriminaliseres direkte at opfordre til/organisere strejke
- Og så var der ellers lagt i kakkelovnen.

FAGBEVÆGSELSEN/FAGOPPOSITIONE/ARBEJDERKLASSENS KAMP MOD OFFENSIVEN

Som tidligere nævnt er den aktive kerne i den engelske fagbevægelse tillidsmændene og tillidsmandskomiteerne. Den lokale fagforening og sommetider forbundet kunne tilnød i skærpede situationer bruges til at gøre en strejke officiel og på den måde lette solidaritetsarbejdet. Indenfor højkonjunkturen var kapitalismens rammer brede nok til at rumme en stærk gulvorganisation og et stortalende fagbureaukrati. Da krisen kommer krybende midt i 60'erne, ændres fagbureaukratiets rolle i takt med Labourpartiet. Labour repræsenterer fagbevægelsens politiske niveau, og ligesom Labour er det fagpartierne linje, at bruge strejketruslen til at vinde ændringer fra kapitalisterne, ikke til at smadre dem med. Da det således bliver Labours lod som regeringsparti i midten af 60'erne at lave indkomstpoltik, bliver det fagbevægelsens at samarbejde med dem. Det er da heller ikke fra TUC kampen mod indkomstpoltik og overgreb skulle ledes, men fra tillidsmandsgrupperne, koordineret af LCDTU - koordineringskomiteen til fagbevægelsens forsvar - en organisering af kommunistiske fagforeningsfolk og fællestillidsmænd.

LCDTU

Ideen bag organisationen, der blev dannet af CP og deres fagforeningsfolk og tillidsfolk, var at vise "massernes vilje" frem for parlamentet. Det var en lobby organisation committee (lobby er en slags delegeret eller deputationsdemonstration, hvor man stiller sig op og diskuterer med folk). Første initiativ lobby af parlamentet 1/3-66, ca. 4000 tillidsfolk deltog.

Anden lobby: juni, indkaldt af nogle rank and file organisatione i London. Efter de 2 lobby'er blev der forsøgt etableret lobby komiteer og konference med mål i Labours pris og indkomstlovgivning. Det var på dette tidspunkt, at Labour havde introduceret lønfastfrysning og sat en mand ved navn Donovan til at kulegrave arbejdsmarkedet med henblik på en lovgivning. Febr. 1967 organiserede LCDTU (navnet var kommet undervejs) en stor parlamentslobby mod Labours lønfastfrysning.

I 1968, da Donovan var færdig med sin rapport, og "In place of Strife" (Labours arbejdsmarkedslovsforslag) lå lige om hjørnet, kom boom'et for LCDTU. Februar 1969 150.000 strejkende i Merseyside og Clydeside, derefter 250.000 på 1. maj med 20.000 i demonstration i London. 1970 med toryerne kulminerede med en uofficiel strejke (direkte modarbejdet af TUC) 8. dec. med 600.000 deltagere.

LCDTU er CP-domineret, bemandet med tillidsmænd, fællestillidsmænd og fagforeningsfolk. Komiteen fastholdt aldrig sine mobilringer, f.eks. døde alt hen, da Labour tog sin "In Place of Strife" af bordet, før først at blive støvet af igen, da anti-strejkelove kom på tale. Komiteen lagde sin strategi an på pressionsfunktioner overfor TUC, parlamentet osv. Midlerne var lobby/demonstrationer en-dags-strejker, der ikke er videre befordrende for en varig mobilisering. En væsentlig del af den hensygnende tilværelse siden 71/72 skyldes, at dominansen og initiativet udelukkende lå hos den partiorganiserede faglige ledelse, der sigtede på at bruge komiteen som pressionsmiddel mod andre dele af bureaukratiet. Dens begrænsninger: bureaukratiet må ikke anfægtes, men komiteen skulle alligevel vise styrke, altså må der mobilisere men samtidig kontrolleres.

Grænserne for LCDTU's aktivitet ligger hvor resten af fagbureaukratiet svinger til højre, som det skete på TUC's ekstraordinære kongres 18/3-71, der - mens 3 mill. metalarbejdere strejkede i protest mod arbejdsrettens inddragelse af metalarbejderforbundets fond - nærende besluttede at ville undlade at samarbejde med arbejdsretten og arbejdsmarkedsloven. Herefter holdt LCDTU et par forfrosne konferencer, der opfordrede TUC til at stå fast på boykotlinjen. Fra 1972 af begyndte TUC langsomt at falde til patten og forhandle med regeringen om løstøp, og LCDTU, der nedigt ville på kant med vennerne i fagbevægelsen indstillede den aktive mobilisering.

KAMPEN MOD ARBEJDSRETEN

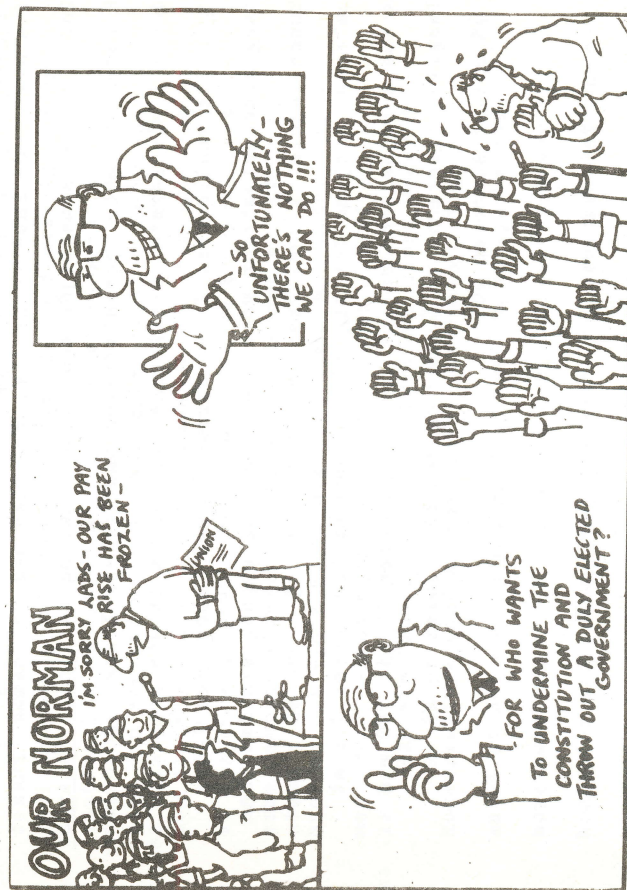
Selvom der i fagbevægelsen og i LCDTU ikke var vilje til at kæmle kampen mod statsmagten, var kampviljen på arbejdspladserne stor, og det var stadig muligt at presse fagforbundet til at blive en slags gallionsfigur på kampen. Man ser da osse, at selvom loven hang som en trussel over fagbevægelsen og gjorde fagpampere bange for at gå i kamp, så ku' lovens gifttønder alligevel sparkes ind:

- Bestemmelsen om at fagforbund skulle registreres blev boykottet ihjel.
- Bestemmelsen om at udskyde strejker og gennemføre tvungen urafstemning i fagforeningerne blev meldt tilbage til de konservative ved jernbanarbejdernes strejkeafstemning efter 14 dages udsættelse: 85% stemte for udsættelse af strejken.
- Bestemmelsen om retten til uorganiseret skruerbrækkeri blev strejket til grin. F.eks. var en arbejder i 1972 blevet hældt ud af fagforeningen for skruerbrækkeri. Han gik til arbejdsretten og fik forbundet (AUEW-metal) dømt. Da det to-

talt ignorerede arbejdsretten blev det dømt til boder på 55.000 pund, hvorefter det opfordrede medlemmerne til at forsvare dets politik. Der fulgte nu en bølge af strejker, der toppede 20/12 med 250.000 strejkende, Forinden var skruerbrækkeren fjernet fra arbejdspladsen af sine arbejdskammerater.

- Bestemmelsen om at faglig aktivitet var kriminel blev fejlet af bordet, da håndredet under arbejdere strejkede 5. marts 1972 af arbejdere ud af fængslet i Pentonville.

Desuden var alle forhåbninger om løstøp generelt blevet stoppet af massive kampe, minearbejderne i 72, brandmændene i 73, minearbejderne i 74. Den sidste konfrontation med minearbejderne kostede de konservative regeringens magten.

LABOUR'S SOCIAL CONTRACT

De konservatives offensiv var slået fejl. Det var ikke lykkedes via statsmagten at tilføjede arbejderklassen det nederlag, der kunne tænde julelyset i de engelske kapitalisters øjne. Fagbevægelsen var intakt, mobiliseringen på fabrikkerne, blandt tillidsmændene større end nogensinde før. Men der var osse andre tendenser. TUC havde i de konservatives sidste regeringsår nærmet sig forhandlingsbordet omkring en lønstigningsgrænse på 7 - 8%, og havde i flere tilfælde forsøgt at disciplinere medlemmerne fra aktioner, da de frygtede, at arbejdsretten ville idømme dem medansvar og på den måde underminere forbunds-maskineriet.

Disse tendenser har de fået lov til at udvikle fuldt ud under den nuværende Labourregering. TUC blev med det samme trukket ind i et tæt samarbejde med Labour omkring en social contract. Foruden en række specialaftaler omkring enkeltfag, indeholder denne i sin første formulering aftaler om at øge produktiviteten og holde reallonnen. I det første år med Labourregeringen steg arbejdsløsheden yderligere og ikke engang statistikken kunne skjule at reallonnen var faldet med 3 - 5%, så i næste ombering drejede det sig udelukkende om lønkontrol for at komme arbejdsløsheden til livs. I sommeren 75 gik TUC med til en længdningssgrænse på 6 pund og den blev fulgt op af en 4½% aftale sommeren 76.

Bortset fra at socialkontrakten klart udtrykker Labours politiske niveau og fagbureaukratiets politiske bevægelsesmuligheder, betyder den konkret andre arbejdsbetingelser for fagoppositionen. Tidligere tiders styrke sættes i relief: Den stærke gulvorganisering omkring tillidsmændene kræver en stærk kapitalisme for at kunne udfolde sig.

Horisonten i kampen rakte ikke længere end til akkordsatsen var sat i vejret. Det var sjældent det var nødvendigt at kontakte andre arbejdere om støtte, det var sjældent man gad ulejlige fagforeninger om støtte. Tingene kørte. Dette gjorde at den lederrolle tillidsmændene havde, begrænsede sig til udfoldelse isoleret på arbejdspladsen overfor ledelsen, og udelukkende på økonomisk grundlag.

Behovet for en samlet kamp meldte sig først da indkomstpolitikken tog fart frem, og samlede kapitalistklasse og statemagt i en samlet offensiv mod arbejderne. Pludselig stod den enkelte arbejdsgiver mere stejlt i lønspørgsmål, med statens dekretter i baglommen. Vi har tidligere nævnt at kampen mod først Labours og siden de konservatives arbejdsmarkedslovgivning blev koordineret af LCFTU, og hvordan det siden gik i sig selv igen. Men under kampen mod IRA virkninger var der osse stor aktivitet.

Når mobiliseringen umiddelbart var stærk under de konservatives konfrationspolitik, skyldtes det blandt andet at det var muligt en gang imellem at sparke fagbureaukratiet med i kampen, og bruge deres frimærker til kontakter med andre arbejdspladser. Fagbureaukratiet kunne bevæges.

Dette forhold har ændret sig efter at Labour kom til magten i 74, og med dem indførelsen af den sociale kontrakt og introduceringen af den produktivitetspolitik, som nu søges gennemført med TUC's velsignelser.

Denne produktivitetspolitik går i hovedtræk ud på at store koncerner og virksomheder modtager statsubsidier (dvs. at lukning hindres, jobs (nogle af dem i hvert fald bevares) mod at produktiviteten forhøjes, for arbejderne gir denne produktivitetsforhøjelse sig konkret udtryk i opskruet arbejdstempo uden reel længsel. Denne politik er især i den sidste tid blevet gennemført indenfor bilindustrien, Chrysler og Leyland.

Det siger sig selv at dette i forbindelse med den

socialsektoren (der ligesom herhjemme er et populært nedskæringsobjekt, når der fyres kriseløsninger af), bevirker at arbejderne, levestandarden forringes ret så betydeligt. Af andre kriseløsningsforslag som er blevet fremført og som lige så fedt hjælper på kapitalismens indbyggede modstridninger, kan nævnes venstrefløjens i Labour's ide om importkontrol. Det yderste højre, dvs. det fascistiske National Front og National Party, vil løse krisen og arbejdsløsheden ved immigrantstop og "hjemsendelse" af alle farvede arbejdere "då det jo er dem, der snupper de engelske arbejderes jobs".

I denne situation er blevet stadig mere nødvendigt, at der dannes en fagopposition udenfor fagforeningsbureaukratiet og imod dettes regeringssamarbejde om sociale kriseløsninger. Det der er blevet nødvendigt, er en mobilisering, der starter nedefra hos arbejderne på gulvet, som fastholdes, som hele tiden tar kampen op mod arbejdsløsheden, mod nedskæringerne, mod nul-politikken og andre indkomstpoltiske kriseløsninger. Det er blevet nødvendigt at have en organisation der tar fat i arbejderne på fabrikgulvet og i arbejdsløshedskøen, som organiserer kampen effektivt, som får arbejderne ud på gaden. Altså en bred, anti-sekterisk mobilisering hvor minimumsgrundlaget stort set er en eller anden form for aktivitet, og hvor politikken ikke fastlægges centralt, men formuleres af arbejderne selv. Denne organisering sker især omkring Rank and File Papers, aviser der er skrevet af den menige arbejder på de enkelte virksomheder og institutioner, vi

kan lige nævne et par enkelte: "Leyland Worker", "Engineers Charter", "The Collier", "Hospital Worker" osv.

Denne aktivitet er koordineret på nationalt plan i The National Rank and File Organising Committee. Et andet meget vigtigt aktivitetsfelt for NRFOC er "The Right to Work Campaign", der organiserer og arrangerer arbejdsledelsesmarcher, f.ex. i forbindelse med TUC's konference.

Dette interview har vi taget med Jason Meyler, der er arbejdsløs metalarbejder og aktivt arbejdende indenfor "The Right to Work Campaign":

Den historiske baggrund for de problemer vi står overfor i dag

Allerførst vil jeg sige lidt om baggrunden for den engelske fagbevægelses traditioner, og sige noget om, hvorfor den ser ud, som den gør i dag.

Jeg vil gå tilbage til 50'erne og 60'erne, hvor England som de fleste andre industrialiserede lande oplevede boom'et, der sikrede de fleste virksomheder store og konstante profitter, og hvor arbejdsløsheden var meget lav. I denne periode blev den bevægelse, som bliver kaldt Shop stewards movement styrket - shop stewarderne er valgt af arbejderne på hver arbejdsplads, i hver afdeling af en virksomhed. De er valgt som repræsentanter for arbejderne til at forhandle med ledelsen.

Og netop under højkonjunkturen fandt shop-stewarderne ud af, at de kunne stille krav - om løn, akkordsatser, bonus, arbejdsforhold osv. De kunne gå ind til ledelsen og slå i bordet og sige "Det her er det, som kammeraterne vil ha". I nogle tilfælde kunne de true med strejke, selvom det var meget sjældent, de behøvede at gøre det. Men hvis det endelig kom til strejke, så var det altid strejker af meget kort varighed, f.ex. een dag. Kravene behøvede ikke nødvendigvis at berøre hele arbejdsstyrken i en virksomhed. Isæ indenfor bilindustrien, hvor lønningerne i denne her periode tog et kraftigt opsving, kunne de enkelte arbejder grupper efter en slags bukkespringsprincip bruge hinandens lønforhøjelser til at presse deres lønkrav igennem. Det var især muligt at aktionere på akkordsystemet, for her blev lønsatserne forhandlet for hver enkelt arbejder og for hver enkelt arbejdergruppe på virksomheden.

Dette betød dels en masse forbedringer for arbejderne dels rent økonomisk, dels i form af øget militans, selvom man nok må sige at mili-

tansen var noget spredt. En tillidsmand havde egentlig ikke nogen umiddelbar grund til at snakke med tillidsmand på andre fabrikker, indenfor andre industrier eller andre forbund. Og eftersom situationen aldrig blev særlig tilspidst var der ingen grund til at argumentere politisk, der var praktisk talt ingen konfrontationer med statsmagten, ingen regeringsindblanding

Da så krisen så satte ind i slutningen af 60'erne, da profitten begyndte at falde og arbejdsløsheden begyndte at stige, ændrede hele situationen sig. Regeringen begyndte i højere grad at blande sig med fastfrysning af lønningerne og agitation for produktivtetsaftaler. Og det blev mere og mere nødvendigt for shopstewarderne at finde skyts mod en lang række politiske argumenter for at opnå indrømmelser fra virksomhedsledelserne. De kunne ikke længere gå alene til forhandlingsbordet og uden videre få deres krav opfyldt. Det krævede en større mobilisering.

Da så de Konservative kom til magten i 70 fik vi 2 store minestrejker, der sammenlignet med de foregående år var meget politiske strejker. Regeringen havde snakket om, hvor skidt det stod til med den engelske økonomi, mens det de rent faktisk mente var, hvor skidt det stod til med de engelske kapitalister. Parolen var: Vi må ha lønningerne ned. Og den måde regeringen ville gøre det på var ved at slå ned på en stateejet industri, nemlig mineindustrien. Den satte tomme krue på og sagde: "Hvis vi kan få minearbejderne ned med nakken, så er der ingen der sætte sig op mod lønpolitikken." Heath's (de Konservatives) konfrontationspolitik slog fejl, fordi minearbejderne slog igen med 2 store strejker (i 72 og 74), der lærte arbejderne ikke så lidt om solidaritet og nødvendigheden af at stå samlet.

Osse i forbindelse med "Anti - strejke loven" (the Industrial Relations Act) led regeringen nederlag (1971). Der var kæmpedemonstrationer og en hel masse endags-strejker, især i metalindustrien.

Efter den kraftige mobilisering både indenfor og udenfor bevægelsen under den Konservative regering, ændrede situationen sig igen, efter at minearbejderne havde sparket de Konservative ud og Labour var kommet til. Folk havde set de Konservative og vidste, hvad de havde at kæmpe imod, nemlig arbejdsgivernes parti. Og de troede at det hele nu ville ændre sig med Labour.

I de sidste 2 år er der ikke sket ret meget, antallet af strejker er faldet kraftigt. Under de 4 års Tory-regering havde der været en masse store strejker, men efter 1974 var der meget lille aktivitet. Det samme gør sig gældende i fagbevægelsen. Lige fra heltidsbureaukraterne i fagforeningerne til fællestillidsmændene på fabrikkerne skete der et skred til højre: de gav sig til at samarbejde med regeringen (Labour) i dens forsøg på at lave lønstop v.h.a. "the social contract", dens forsøg på nedskæringer i den sociale sektor, hospitalerne, skolerne, uddannelserne, boligerne osv.

Så som socialistister stod vi overfor ret så kolossale problemer. Først og fremmest det problem at arbejderne var blevet demoraliserede. Det jeg siger er ikke at der var tale om en total demoralisering, der var ikke tale om et totalt nederlag. Organisationerne var der stadig, shopstewarderne var der stadig, og der var stadig væk en smule af kampånden fra Tory - dagene, men vi var i en blindgyde m.h.t. hvad vi kan gøre, vores fagforeningsledere ville ikke bakke os op, hvis vi truede med strejke, de ville ikke gøre strejken officiel, hvad der faktisk betyder en masse, for hvis man ikke

har den officielle opbakning, får man heller ikke strejkestøtte udbetalt fra forbundet og heller ikke den fornødne forhandlingskraft til at gå rundt til de andre forbund og opfordre dem til at støtte. Det er selvfølgelig muligt at gøre det, men det blir en hel del sværere.

Men altså, vi oplever for øjeblikket et skred til højre blandt forbundslederne, blandt folk som Jack Jones (formand for TGWU, Transport and General Workers Union = ca. SID) og Hughie Scanlon (formand for AUEW, Amalgamated Union of Engineering Workers = ca. metal). det er folk, som tidligere havde ry for at være militante, under de konservative var de kendt som "The Two left-wing terrible Twins", de konservative kunne simpelthen ikke udstå dem, - men nu viser det sig, at Jack Jones rent faktisk var en af hoved-entreprenørerne på den sociale kontrakt.

Right to Work Campaign

Der opstod den situation at arbejderne tænkte, Nå ja, hvis Jack Jones er med på den, hvis Hugh Scanlon går med, hvis min lokale fagforeningsformand som forresten hører til på vensterfløjen går med, hvis vensterfløjen i Parlamentet stemmer med, hvad fanden ska jeg så sige?

I 2 år har der været denne tilstand af usikkerhed, hvor der ikke skete noget, og som påvirkede selv socialistister i demoraliserende retning.

Og samtidig har vi set arbejdsløshedstallet ryge op over 1,5 mill., hvad der er uden fortillfælde bortset for 30érne, og det var i den situation, at vi startede Right to Work - kampagnen. Hvad har den så basis i? Jo, der er en højredrejning i fagbevægelsen, ingen aktivitet, Scanlonisme 2). Men selv under de betingelser, der nogle folk, tillidsmænd o. a., der ik-

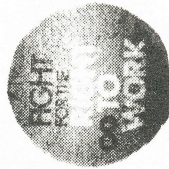
ke er stolte ved situationen. Det her kan man se i en del af de strejker, der har fundet sted; dem som jeg vil kalde Bloody-minded-strejker. Det er strejker, som kører på meget komplicerede, tekniske detaljer, som ingen udenfor den pågældende arbejdsplads kan forstå noget af. Det er når folk føler, at de er nødt til at gøre modstand på en eller anden måde.

The 1975 unemployment march. It's time to be bloody-minded and force managements to maintain manning levels.

Hvis vi ikke kan få en stor organiseret strejke mod socialkontrakten, så lad os få en lille kamp om den generator i D-afdelingen, der ikke er i orden. Den slags sker der en masse af.

Og det var med den slags ting i hovedet, at vi erkendte, at arbejderklassen ikke er slået. At det var muligt at få gang i sagerne igen, at vi startede Right to Work-kampagnen.

Måden vi startede på var, at vi deltog i den store demonstration foran parlamentet, som var organiseret og indkaldt af NW-afdelingen af TUC, hvor der kom arbejdere fra hele landet, hele tog kom til London fyldt med folk, der ville demonstrere foran parlamentet, og det interessante var, at de paroler vi havde med:

35 timers arbejdsuge
 væk med overarbejde
 knus den sociale kontrakt
 nationalisering under arbejderkontrol
 ligeløn

mange af disse paroler blev taget op af folk i demonstrationen. Hvis man ser billeder fra demonstrationen er der masser, der bærer disse paroler, og der er nogle gode historier om fagforeningspampere der myldrer rundt og er bekymrede over parolerne og de her Right to Work-folk, der diskuterer med folk.

Dernæst organiserede vi marchen⁴⁸, en meget vellykket march fra Manchester til London, hvor der i en eller anden form kom støtte fra tusind faglige organisationer, tillidsmandskomiteer, fællesorganisationer, lokalafdelinger af fagforeninger osv. Støtten bestod af pendeindsamlinger, resolutioner der støttede marchen, eller at give marchdeltagerne mad. Det kunne osse bestå i at sende en delegation ud og følges med marchdeltagerne et stykke vej. Men ligeegyldig hvor lille støtten var, eller under hvilken form den forekom, må den ikke undervurderes. Den skal ses i lyset af den isolerede militans vi snakkede om i starten. Meget få lokalafdelinger havde tidligere støttet noget der skete udenfor deres eget lokalområde. Støtten fra dem var meget vigtig, og vi har været i stand til at bygge videre på den efter mar-

En tredje offensiv fra kampagnen var den anden march, vi organiserede. Det var marchen fra London til Brighton på 60 miles, en meget kortere tur end den første fra Manchester til London, der var på 350 miles.

Vi regnede med ca. 300 deltagere på marchen, der fandt sted i begyndelsen af september. Pressen var fyldt med beklagelser over at der ikke var arbejde til de mange 16-17 årige, der lige var færdige med skolen, til de 18 årige, der var færdige med en lidt højere uddannelse, til dem fra universiteterne og seminarierne. Men bortset fra at beklage sig var der ingen, der gjorde noget.

Vi kværmede en masse propaganda ud for at få fat på disse folk og i stedet for de 300 vi regnede for realistisk, kom der 560-570 mennesker med på marchen. Det gav en del organisatoriske problemer, men når man tar baggrunden i betragtning, var det nogle dejlige problemer at ha. Og så er det det, at de fleste af de folk, der var med på marchen aldrig havde været med i noget tidligere. Det var sandsynligvis den første demonstration, den første politiske aktivitet de har været med i. Men vi har nu varige kontakter med de fleste af de folk.

Ud af de tusind organisationer der støttede marchen, var der en mindre gruppe der har støttet Right to Work-kampagnen meget aktivt, f.eks. i form af regelmæssige indsamlinger. Der var en fabrik i Manchester, der støttede marchen, og et par uger efter gik ind til ledelsen og sagde: Hør, I har ikke antaget nogen lærlinge i år, og der er en masse, der forlader skolen uden at ku' få arbejde. Hvad har I tænkt at gøre ved det? De tvang faktisk ledelsen til at ansætte 12 lærlinge. Et andet tilfælde, osse fra Manchester-området var en byggeplads, hvor de lige havde fyret nogle elektrikkere. March-ruten gik forbi byggepladsen, men i stedet for at gå forbi gik vi ind og gik omkring på pladsen, vi forhindrede nogle folk i at afmontere en kran, det var et led i elektrikkernes aktion, og den følgende mandag var der masse møde på byggepladsen og samtlige arbejdere gik i strejke i solidaritet med elektrikerne. Ved ugens afslutning havde alle fået deres arbejde tilbage. Siden da har den byggeplads og den lokale fagforening, som arbejderne på byggepladsen er organiseret i, støttet Right to Work-kampagnen på forskellig måde.

Der er en masse tilsvarende eksempler. F.eks. da vi kom gennem Midlands, hvor en stor del af industrien er koncentreret, kom vi forbi en fabrik hvor nogle kvinder var ude i strejke mod fyringer og for en overenskomst med fagforeningen (Føtex!). Vi stillede op blandt blokadevakterne, vi diskuterede med strejkebryderne. Det gav en moralsk indsprøjtning til kvinderne, og kort tid efter vandt de strejken.

Ved marchens slutning står vi med en lille gruppe faglige organisationer der aktivt støtter kampagnen, og de er nu organiserede i det Nationale Arbejdsrådsråd (National Council of the Right to Work), som leder aktiviteterne i Right to Work-kampagnen.

Den anden betydningsfulde ting ved marchen var at vi demonstrerede ved TUC-kongressen. TUC (LO) er det organ, der skulle lede arbejderklassen her i landet mod arbejdsgiverne og deres planer og ondskabsfuldheder. Men faktisk, som før nævnt, har de folk der skulle lede kampen for lønstigninger, kampen mod arbejdsløshed, gjort meget lidt. De har faktisk ingenting gjort. Så vi marcherede ned til deres kongres i Brighton. Vi generede dem, råbte ad dem, diskuterede med dem - der var endda nogle af de delegerede, der sluttede sig til os. Hvis I ikke ved hvordan en TUC-kongres er organiseret, så består den mest af heltidsbeskæftigede fagforeningsfolk. Det er meget få arbejdende arbejdere, der er med. Det var de sidstnævnte, der var sympatisk indstillede overfor os. Vi talte med en del af dem og samlede en del penge ind til marchen.

Nu her efter London-Brighton marchen er vi ved at organisere en konference mod arbejdsløshed, mod nedskæringer i den offentlige sektor, og vi sigter mod en delegeret-konference med folk fra fagforeninger og tillidsmandskomiteer, der ikke blot skal tale om problemerne, men starte en planlægning af en bæredygtig kampagne imod de overgreb, vi står overfor.

En af de første ting på dagsordenen er støtte til en parlamentsdemonstration, der er indkaldt til 17. nov. af NUPE (National Union of Public Employees) og MALGO (en som er de to forbund, der organiserer arbejdere i den offentlige sektor, hospitalsarbejdere, kommunalarbejdere. Disse forbund er blevet presset af deres basis (Rank and File). til en eller anden aktivitet. Forbundsledelserne ser ikke nogen særlig grund til at starte en mobilisering mod problemerne, men de organiserede demonstrationen for at tage luften ud af sejlene på oppositionen i forbundene, der truer deres lederposter. Lederne vil gerne være i stand til at sige: Nu har vi lavet den her demonstration, så vær nu tilfredse med det og gå hjem og vær gode børn, så går vi op til Jim Callaghan (premierministeren) og resten af Labour-regeringen og forhandler med dem, som vi plejer og prøver at få noget ud af det, nu da vi har vist lidt styrke. De bruger blot mobiliseringen som kulissehjør, og sender den så hjem igen.

Sådan skal den 17. november ikke blive, den dag skal være begyndelsen til en aktiv kampagne imod nedskæringerne. Og konferencen er faktisk arrangeret for at vi kan finde ud af, hvordan vi kan gøre det, og hvordan vi kan bevænde at få en effektiv kampagne op at stå.

En af fordelene ved en march er at den kan samle de arbejdsløse. I en masse byer, en 20 - 30 stykker her i England er der Right to Work komiteer, hvor de arbejdsløse er organiseret, og i England er det faktisk det eneste sted, hvor de arbejdsløse kan organisere sig. I de fleste fagforeninger kan man ikke være medlem, hvis man er arbejdsløs, man bliver smidt ud. Så Right to Work kampagnen er de arbejdsløses eneste mulighed for at arbejde med noget.

En anden ting ved en march er, at den giver de arbejdende mulighed for at komme i kontakt med de arbejdsløse arbejdere.

Det vi gjorde på marchen var, at en masse af de arbejdsløse gik ud på fabrikkerne, bankede på porten, og spurgte efter fagforeningsmanden/kvinden på fabrikken, fællestillingsmanden/kvinden, diskuterede marchen med dem og spurgte dem om de ikke ville støtte, og det var på den måde vi fik vores støtte. Bagefter kan man altid gå tilbage til den arbejdsplads og bede om støtte til andre ting, f.ex. lokale kampe, lokale stridigheder.

En 3. ting ved en march er: hvis der var en fagforeningsledelse, der gik aktivt ind i en kampagne mod arbejdsløshed, så var det ikke nødvendigt for os at lave en march, for så ville der blive organiseret strejker og store demonstrationer. Men i den nuværende situation er det nødvendigt for os selv at arrangere sådan nogle marcher, som skal fungere som et fokus for problemerne, som et fokus folk lissom kan vende sig mod og sige: " Se, Right to Work kampagnen laver virkelig noget." For det at marchere viser faktisk, at man tar det alvorligt, at man vil gøre noget, at man ikke bare er en af dem, der bare står op og sir, at man har ondt af alle de arbejdsløse, og så går hjem og glemmer alt om dem, det er det, der har været meget vigtigt for os.

RANK AND FILE : GULVORGANISERINGSBEVÆGELSEN

Til et af spørgsmålene I har stillet om det at lave en gulvorganisering (rank and file movement), for når alt kommer til alt, er det det Right to Work kampagnen drejer sig om. Det drejer sig om at bygge en rank and file/basis organisering af fagforeningsmedlemmer, der ikke vil finde sig i fagforeningsledernes forræderi, der aktivt vil kæmpe mod de problemer statsmagten, hvadenten det er Tory eller Labour, der har taburetten, tvinger os til at sluge. På den måde vil vi arbejde aktivt indenfor fagforeningerne. Jeg har talt om, hvordan vi har kontaktet forskellige fagforeninger på gulvplanet og bedt om støtte, officiel støtte og jeg har fortalt, hvordan den støtte er ved at komme og kommer osv. Og jeg tror, at den måde vi ser på det af at, hvad angår fagforeningslederne, hvad angår f.ex. den 17. november, så siger vi: fagforeningslederne har taget initiativ til noget, og ok hvis de laver noget, så bakker vi dem op i det de laver, men når de ikke laver noget, ja så gør vi det selv, for jeg tror at en anden vigtig ting ved at opbygge en Rank and file bevægelse, ved at starte Right to Work kampagnen i øjeblikket er, at det er vigtigt, at udbrede den opfattelse at basis må og skal organisere sig og aktionere samlet.

I Labour partiet her i landet er der nogle få venstrefløjsfolk organiseret i en gruppe, der kaldes Tribune Group, som fremkommer med alle mulige forskellige løsninger på krisen, som f.ex. import kontrol. De siger: "Overlad det hele til os og vi vil få gennemført en lov i parlamentet, der giver import kontrol, og det vil simpelthen løse arbejdsløshedsproblemet". Selvfølgelig vil det ikke løse arbejdsløshedsproblemet, det vil bare skubbe noget af arbejdsløsheden over til andre lande, og hvad os angår, så mener vi, at arbejdsløshed i hvilket som helst land er en skandale og en forbrydelse. For det andet, økonomisk set, så løser det faktisk slet ikke arbejdsløshedsproblemet, det presser priserne i vejret, hvilket betyder, at folk

The Rank and File movement: Join it!

ikke kan købe så meget, hvilket igen på længere sigt betyder fyringer. De argumenter er gode eksempler på hvordan venstrefløjten i parlamentet ser på tingene. De siger bare overlad det hele til nogle andre, det er osse det man får at vide i fagforeningerne: overlad det til jeres fagforeningsrepræsentant, vent til han kommer ned på fabrikken, overlad det til jeres parlamentsmedlem, vent til det næste parlamentsvalg eller hvad de nu finder på og tingene vil blive løst af dem, hvorimod vi siger, det har aldrig tidligere fungeret på den måde og det vil det heller ikke gøre nu, det vi må gøre er, at begynde at organisere opbygningen af en Rank and file bevægelse, der vil tage kampen op.

STARTEN PÅ KAMPAGNEN

Hvordan startede vi egentlig kampagnen? Hvordan tog vi de første skridt til at starte opbygningen af en Rank and file bevægelse i England? Jo, de første skridt blev tæet i slutningen af den periode, hvor toryerne sad ved magten, og ~~xxx~~ på det tidspunkt hvor Labour regeringen blev valgt ind. Vi startede det vi kalder Rank and file bløde, bløde, der er skrevet af den menige arbejder på fabriksgulvet i de industrier, hvor det især var nødvendigt at tage kampen op, f.ex. var der Rank and File lærergruppen, The Engineers Charter (metalarbejderne) og Redder Tape (den offentlige sektor). Der er ca. 10 - 12 stykker af sådan nogle bløde. Og for ca. 3 år siden fandt de grupper sammen og dannede en Rank and File organisationskomitee. De arrangerede to ret vellykkede ~~xxxx~~ konferencer, hvor de generelle problemer omkring løntilbageholdenhed, arbejdsløshed, nedskæringer osv. blev diskuteret. Skønt der egentlig ikke kom særlig meget ud af de konferencer, så fik vi dog bygget et kontaktnet op, men det var osse alt.

Jeg tror nemlig, at problemet dengang stadig var, at vi troede at sådan nogle konferencer ville løse problemet, og at det ikke gjaldt så meget om virkelig at komme ud og komme i gang med noget, skabe lidt offentlighed, komme igennem

til folk, hvilket meget mere er den rigtige måde at gøre det på. Og så stod vi osse overfor Labour regeringens første år, hvor vi i vores politik var tvunget til at tage højde for, at folk var usikre m.h.t. Labour regeringen. Der var en slags "hvedebrødsperiode", hvor folk sagde: "Gi' dem en chance, de har kun været inde et år". eller noget i den retning. Nu er det selvfølgelig slut, for vi kan ikke give regeringen flere chancer.

Rank and File organisationskomiteen lavede dog nogle meget små, men vellykkede ting. Den organiserede en kampagne omkring Chile, omkring sikring af opholdstilladelse for chilenske arbejdere og familier, og omkring folk, der var blevet fængslet af juntaen i Chile. Den organiserede og organiserer stadig en meget vellykket sundhed - sikkerhedskomitee, hvor der rundt omkring afholdes lokale konferencer om sundhed-sikkerhed, hvor problemet bliver taget op, hvor pjecer om forskellige sikkerhedsproblemer uddeles, som i den nuværende situation er noget som en masse tillidsmænd/kvinder kan sætte tænderne i, for sikkerhed er et problem på de fleste arbejdspladser, hvadenten det er asbest, hvadenten det er dårligt maskineri eller hvad det nu er. Det er noget, der er nemt at gå til, og det er noget, hvor både socialistiske "experter" indenfor området hjælper komiteen, men hvor osse en masse fagforeninger støtter aktivt og uddeler sikkerhedskomiteens bulletinner osv. Men jeg tror det afkørende skridt vi tog i at få Rank and File bevægelsen på gaden, var det at starte Right to Work kampagnen, som jeg allerede har fortalt om.

I de fleste ~~xx~~ tilfælde var det bare et spørgsmål om at sige at kampagnen er her og så få en masse støtte bagefter. I mange egne, jeg boede før oppe nordpå i en lille by, der hedder Blackburn og nogle få stykker af os, der var arbejdsløse fandt sammen, og vi udsendte nogle pressemeddelelser, hvor vi sagde, at vi var Right to Work komiteen, vi organiserede nogle små aktioner, men vi fik meget ud af

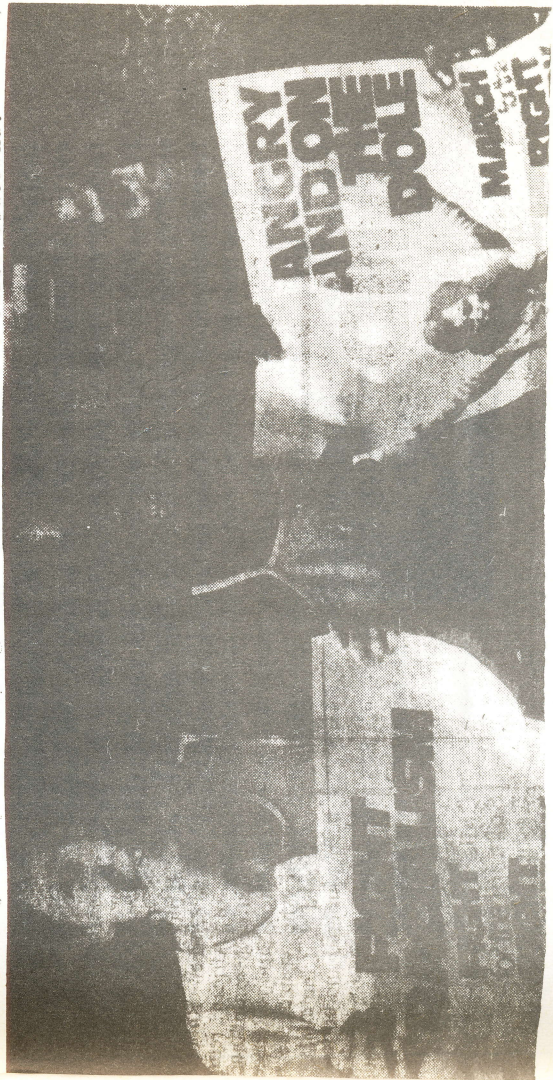
den offentlighed, for de folk, der liksom ventede på, at noget skulle ske, nærmest strømmede til os, det var resten som om vi var en magnet, der tiltrak dem. Og derfra var vi i stand til at begynde at opbygge en komitee, der var meget mere repræsentativ. Da jeg flyttede var der ca. 10 forskellige lokalfagforeninger, tillidsmandskomiteer, der støttede komiteen, hvilket var langt over vores forventning, da vi startede, og det samme er sket i andre egne.

Jeg tror det afgørende er en vis portion gå-på-mod, altså en eller anden form for villighed til at turde vove, for i den nuværende situation er det sådan at, hvis du tør, hvis du er parat til at tage initiativer, så er du osse i stand til at få andre med. Hvis man ikke får den opbakning, så må man ændre taktik, for man bliver ikke bare ved med at køre derudaf uden at komme igennem til folk, for når alt kommer til alt, så er det hele ideen bag kampagnen, at nå ud til så mange mulige støttere som muligt.

Det at starte kampagnen., jeg fortalte før om forskellige fagforeningsfunktionærer..., kommunistpartiet her i landet beskylder os for at skjule, at det er IS, der står som ledere af Right to Work kampagnen, men det er ikke tilfældet, vi fører ikke nogen bag lyset og siger: glem det, det har ikke noget med IS at gøre. Vi er helt ærlige, og siger hvordan det forholder sig. Og i Right to Work kampagnen har IS været de mest aktive. Jeg selv, jeg er medlem af IS, John Deason, der er sekretær for Right to Work kampagnen er med i IS, og vi er stolte af at være medlemmer af den organisation. For ærlig talt, så tror jeg, at når det gælder om at opbygge en stærk Rank and File bevægelse, en bevægelse af fagforeningsmedlemmer, så er det nødvendigt at der er en politik i den bevægelse. Man kan ikke starte en bevægelse og så bare foregå, at den ikke er politisk overhovedet. Og helt ærligt, hvis politikken ikke er en revolutionær politik, hvis det ikke er en politik en revolutionær organisation argumenterer for,

så er det en socialdemokratisk politik, det vil være en reformistisk politik. Og specielt, når man snakker om arbejdsløse vil det i mange tilfælde blive en fascistisk politik, for arbejdsløse er en gruppe arbejdere, hvor fascistierne let kan vinde indpas, og det er et problem, som faktisk er klar over.

Og som en sidebemærkning lige et par ord om de racistiske udgydelser, der har været her i landet, som f.ex. mordene på de asiatiske arbejdere, de taler, der har været holdt af folk som Enoch Powell og de forsøg de fascistiske organisationer, som f.ex. National Front og National Party, har gjort på at gå ud på gaderne: ting som vi har kæmpet og aktioneret imod, vi har kraftigt understreket, at vi kæmper imod arbejdsløshed, at vi kæmper for arbejde til alle, vi kæmper imod racisme. Og på den sidste march viste vi det helt klart på den måde, at de sorte arbejdere, og der var en hel del sorte arbejdere med på marchen, viste at de var parate til at kæmpe mod racismen. Og hvis de er parate til at kæmpe, og helt ærligt, så er de nogen af dem, der kæmper bedst, ja så bør alle andre osse være med i kampen, og vi bør kæmpe som en enhed, og ikke forsøge at skyde skylden på andre på grund af deres hudfarve eller fødeland.

Noget andet er, jeg har snakket om højredrejningen her i landet, at den ikke blot har påvirket Labour, det er en højredrejning, der osse har påvirket kommunistpartiet, der her i landet har en politik, der siger, at de vil ændre samfundet ved at få venstrefløjsfolk valgt ind på lederposter i fagbevægelsen, ved at få folk valgt ind i parlamentet osv. Og fordi vil påvirke den slags folk, bliver de osse nødt til at bevæge sig mod højre, når de folk går mod højre. Og derfor er de blevet mere og mere sekteriske i forhold til de folk, der laver noget. De har f.ex. forholdt sig meget sekteriske til Right to Work kampagnen på nationalt plan. De nægtede i en masse tilfælde at skrive noget om kampagnen i deres aviser, i mange tilfælde har de endog angrebet den. F.ex. var der en af dem, der var med på den første march, der fornyligt blev idømt 6 måneders fængsel for hans fantastiske evne til at overfalde politiet, mens han var bevidstløs. The Morning Star, der er kommunisternes avis, skrev intet om det. Hvad os angår, så mener vi, at ligegyldigt hvem, at alle fagforeningsmedlemmer, der bliver fængslet skal bakes op, ligemeget hvilken politik, de står for. Vi har været meget konsekvente i vores støtte til Shrewsbury pickets 7) efter angrebet på dem efter byggearbejdernes strejke, hvor de blev fængslet for at lave blokade. En af blokadevakterne, Des Warren, fik 3 års fængsel, og det er velkendt at Des Warren faktisk er medlem af kommunistpartiet. Vi gjorde vores bedste i forhold til vores organisations størrelse, for at mobilisere så meget støtte som muligt for ham, hvilket jeg mener er det rigtige at gøre, hvis en socialist, et fagforeningsmedlem overfaldes af statens retsapparat.

DANNELSEN AF DET SOCIALISTISKE ARBEJDERPARTI

IS opstiller nu kandidater, socialistiske arbejder kandidater til parlamentsvalgene, hvilket jeg anser for et skridt fremad for vores organisation. Jeg mener, vi opstiller kandidater, men hvis I læser vores valgpropaganda, så siger vi helt tydeligt, at IS ikke tror på, at man kan opnå noget ad parlamentarisk vej, man kan ikke ændre samfundet stykke for stykke med love, jeg mener, man kan ikke uskadeliggøre en tiger ved at trække kløerne af tigreren én for én, man må skyde hele lortet.

Men på den anden side tror jeg, at det at opstille kandidater er vigtigt, det giver én en platform at argumentere ud fra. Her i landet f.ex. er det muligt, når man opstiller kandidater, gratis at sende et brev til hver eneste valgberettigede, man har spalteplads i den lokale presse, man kan afholde offentlige demonstrationer og alt muligt andet. Jeg tror, på baggrund af dette, at det vil hjælpe os i opbygningen af organisationen i de områder, hvor vi opstiller kandidater. Allerede i Walsall, hvor Jimmy McCallum opstiller som socialist worker kandidat rekrutterer vi folk, vi får en masse indflydelse, især i den lokale fagforening, hvor vi ikke havde indflydelse før. Jeg tror, at bare på baggrund af det, selv om vi trak os nu, ville vi have gjort en masse, vi ville kunne forsvare det vi gjorde i begyndelsen. Og jeg tror, at i løbet af de næste få uger før valget vil vi opnå en fandens masse mere.

Hvad angår opbygningen af et alternativ, hvor hele spektivet ved opstillingen af parlamentariske kandidater for en revolutionær organisation kommer ind, er det faktum, at IS nu mere og mere er de eneste på venstrefløjen, der viser vej ¹⁾ frem, der har nogen troværdighed, er det vigtigt, at vi nu siger, at vi mener det alvorligt, at vi ikke blot er her ofr at samarbejde, vi er her for at vise at vi er et alternativ. Det betyder, at man faktisk skaber en national identitet, for det at opstille kandidater til et valg slår os fast på den måde. Og jeg tror, at til det næste valg er det nødvendigt, at vi ser tingene i øjnene og opstiller 50 - 60 kandidater, ikke bare 1 eller 2, men noget, der kan ses som en national styrke. Og osse, når man taler om at opbygge en national styrke, betyder det faktisk, at det er nødvendigt med et nationalt parti, som involverer mange flere folk end vi gør på nuværende tidspunkt. Det involverer nogle af de venstrefløjsfolk, der før bakkede os op på forskellige punkter, at gå til dem og sige: "Hør her, hvis I mener det alvorligt med deres støtte, må I osse begynde at være medlem af et alternativ parti her i landet, der hele tiden kæmper for arbejderne interesser".

VENSTREFLØJSORGANISATIONER IS, IMG, WRP

Jo, i 50'erne og 60'erne var der en masse små organisationer. Arbejdet for organisationerne bestod i at holde liv i den revolutionære socialismes idéer. Og de rekrutterede allesammen mere eller mindre folk fra studenteloprøvenes tid sidst i 60'erne og det gjorde IS osse. Men siden da har IS været den eneste organisation, der har været i stand til at opbygge en rekruttering i arbejderklassen, en masse arbejdere, både manual og white-collar ²⁾ fagforeningsfolk.

Det har betydning, at IS nu er den største revolutionære organisation her i landet. Det har så igen betydning, at IMG og andre små-organisationer som dem i stadig højere grad har orienteret deres politik hen imod, hvad vi siger. F. eks. var deres avis i sidste uge virkelig forbløffende. I forhold til IS var det udelukkende sekteriske angreb, som: IS gør det og det forkert osv. ³⁾

Hvad angår WRP, så er det virkelig nogle sjove størrelser - ortodokse trotskister og helt igennem sekteriske. Derfor er de totalt ude af stand til at vinde genklang og overhovedet at gro og få nogen idéer ført i gennem. De folk, der rekrutterer, forlader dem uheldigvis hurtigt igen, og langt de fleste af dem er et godt stykke tid fremover virkeligt kørt træet af revolutionær politik.

Hvis jeg skal sige noget om IMG - eller, som de dompøst kalder sig selv, den britiske sektion af 4. internationale - må det være, at udover at de er blevet meget sekteriske overfor os, har de bevæget sig til højre sammen med de øvrige dele af arbejderbevægelsen. De er i mange tilfælde enormt konservative, og angriber alle de initiativer, vi tar. De kan ikke forstå, at man bliver nødt til at turde lægge sin politik åbent frem, så folk får en chance for at vurdere den. Og deres kritik er i det hele taget enormt smålig - som f.eks. efter at have fulgt marchen angreb de os for ikke at have tilstrækkelig mange kvindelige arbejdere med, til trods for at vi havde formået at få virkelig mange kvinder med på marchen, og vi mener, at mænd og kvinder ligesom hvide og sorte arbejdere skal følge marchen i fællesskab. Nå, vi fortalte dem, at de tog fejl, og på et møde med marchdeltagerne blev deres kritik totalt afvist. Og et endnu grovere eksempel - de kritiserede marchen for den dårlige mad - og jeg synes faktisk, at den var god. Det kan man da kalde småligt.

Det værste er, at de så vidt jeg ved, ikke skrev noget om retssagerne. ⁴⁾ Jeg mener, at selvom de finder det hele sælsomt, må de da i det mindste støtte marchdeltagerne, deres sag er for i retten. Og generelt, så mener jeg, at

bliver mere og mere betydningsløse, hvilket selvfølgelig er kedeligt, men vi har prøvet at arbejde sammen med dem på de områder, hvor de ikke er sekteriske, og de er selvfølgelig velkomne til at støtte Right to Work marchen/kampagnen sammen med både medlemmer og ikke-medlemmer af IS, men sommetider er det enormt svært med den holdning, de indtar. Alt i alt er der 43 personer, der er anklaget for forskellige ting. En meget typisk sag er Joe Locke's. Han er anklaget for at have angrebet en betjent med tænderne - dvs. han satte tænderne i hans støvler!! Tja, der er mange af den slags "angreb". Det er virkelig omdigtede anklager, man får at høre i retten. F.eks. var der en sag med to betjente, der påstod: "at det regnede med sten og murbrækker." Vi gik ind i demonstrationen og fik fat i de skyldige". Bagefter samlede vi en hel masse billeder, der var blevet taget af hændelsen, og viste dem i retten, og de studerede dem nøje for at få øje på "brostenene". Og man kunne ikke skimte en eneste på nogle af billederne, og det viser bare, at det hele ikke var andet end en stor lodret løgn. Og ud af det samlede antal anklagede er der foreløbig 11, der har været i retten. Af dem er der tiltalefraval på de fem, 1 af dem har fået en betinget dom, hvilket egentlig betyder, at han er blevet fundet skyldig, men bare ikke dømt.

Resten har fået en betinget dom løbende over 2cår indebærende 3 mdrs. fængsel. + bøder, undtagen Mike Lynch, der er medlem af Labour. Han er blevet idømt 6 måneders fængsel. Han er i øjeblikket løsladt mod kaution, mens han venter på at få sagen appelleret.

En anden ting, man må nævne i forbindelse med de her retssager er, at retsmyndighederne har valgt, at anklage marchdeltagerne efter en lov, der hedder Public Order Act. Den lov blev indført i 30'erne, og var rettet mod fascisterne. Hvis man anklages efter den lov har man ikke ret til at blive stillet for et nævningeting, men bliver i stedet stillet for nogle fredsdommere, der normalt er gode borgere fra den lokale middelklasse og af og til fagforeningsfunktionærer, som både forhører og dømmer.

John Deason, derimod, står overfor en mere alvorlig anklage: han er anklaget for brutalt at ha overfaldet og såret en politimand. Han har som den eneste ret til at blive stillet for et nævningeting. Men så er der igen det, at i hans sag vil et nævningeting ikke være en uvildig instans, ved det vil et nævningeting har været stillet for retten før ham, og at 42 mennesker har været stillet for retten før ham, og sådan et nævningeting vil sikkert sige: "Hvorfor skulle ham her være anderledes end de andre 42?"

Og den seneste udvikling i forbindelse med de resterende retssager er, at de har foretaget en udskiftning af de her fredsdommere, sådan at i stedet for de sædvanlige lokale fredsdommere, så er det professionelle centralt udpegede jurister, der er betalt af staten. Jeg tror, at de har gjort det, fordi de ikke er sikre på om, selv de her lokale fredsdommere vil sluge politiets løgne. Og på den måde vil de sikre sig, at de resterende 31 bliver ordentlig dømt og forsvarlig gemt af vejen for al den besvær de har øivet samfundet osv.

REKRUTTERING AF SORTE ARBEJDERE

Når man taler om at bekæmpe racismen, mener jeg, at man i samme åndedræg må tale om at bekæmpe arbejdsløsheden, at bekæmpe nedskæringerne, eftersom det i første omgang ikke er så godt at argumentere imod racismen ved at sige: racismen er så forkert og at racismen er en beskidt affære, tværtimod er vi argumentere med, at vi må bekæmpe de problemer, der rent faktisk er årsag til racismen, fordi de fleste arbejdere her i landet er racister, og helt grundlæggende er de det, fordi de har problemer. Fordi de står overfor arbejdsløshed, fordi der er bolignød, for dårlige uddannelsesmuligheder osv. Og så er det en meget letkøbt løsning at gøre nogle til syndebukke fordi de er sorte, og sige: "Gid alle sorte blev sendt hjem, så ville der være jobs nok." Det er et billigt argument, og vi må simpelthen sige: "Hør her, der er en måde at bekæmpe arbejdsløsheden på, det er ikke de sortes fejl, det er regeringens fejl på grund af dens politik, det er arbejdsgivernes fejl, og altså må man, hvis man vil bekæmpe racismen bekæmpe arbejdsløsheden og ud fra det samme argument må man bekæmpe nedskæringerne, fastfrysningen af lønningerne osv. osv. Når det drejer sig om hvorfor sorte arbejdere går med i Right to work kampagnen, mener jeg, at det viser, hvordan det rent faktisk er lykkedes for os at skabe en bredere støtte ud fra det helt snævre med blot at bekæmpe den fascistiske politik.

Der er et andet område, hvor Right to Work kampagnen har bragt os succes. Jeg har allerede snakket om, hvordan det er lykkedes for os at få et stort antal mennesker af forskellige politisk observans med, og jeg har allerede været inde på, at størstedelen af de folk, der støtter kampagnen muligvis slet ikke er partiorganiserede. Når det drejer sig om at komme igennem til unge arbejdere, folk, der lige er kommet ud af skolen osv., er det osse lykkedes ganske godt for os, jeg mener, en stor del af marchdeltagerne var folk, der lige var kommet ud af skolen, og en stor del af de folk, vi har mødt i arbejdsløshedskøerne ved udbetalingskontorerne og som var interesserede i kampagnen var folk, der lige havde forladt skolen.

... er forligets indgreb i den frie form er forligets indgreb i den frie form

Det vi har gjort nu, er at vi har etableret en ungdomsafdeling af socialistiske arbejdere for at kanalisere deres energi og entusiasme ind i noget vedvarende arbejde, ikke blot omkring arbejdsløsheden, men osse en hel masse andre ting, som f.eks. støtte til Sydafrika, I ved den Sydafrikanske frihedskamp er deres kamp mod fascisterne. Jeg mener, at der er forbausende mange unge involveret, nogle virkelig barske gutter, der for alvor er indstillet på at kæmpe, og når de bliver lidt ældre vil de muligvis komme til at spille en væsentlig rolle i fagbevægelsen, netop på grund af de erfaringer, de nu har oparbejdet. Altså jeg mener, at det er meget vigtigt, at få kanaliseret denne entusiasme ind i en socialt politisk politik, fordi det i nogle tilfælde er lykkedes for National Front at få unge hvide i tale. Og hvis vi ikke sætter ind der, så vil de gøre det. Og vi må sige, at socialister skal bremse fascisternes ved at kæmpe, og at vi faktisk har en politik, der kan føre til sejr.

Ved du om Joint Shop Stewards Committee prøvede på at overtale arbejderne til ikke at blive involveret i de aftaler, nemlig forøgelsen af arbejdstemplet??

Jeg er ikke helt sikker på fælleskomiteens stillingtagen netop angående dette. Jeg mener, man må formode, at selvom de argumenterede imod det, så har de været totalt ude af stand til at få deres argumenter igennem. Totalt ude af stand til at gøre front mod og skabe alternativer til den spærrild af propaganda, der har været i pressen omkring bilindustrien: de grådige bilarbejdere, og hvordan hele nationen er på nakken af dem, og der er for mange strejker og alt sådan noget.

For at genoprette Britisk industri er det nødvendigt at smadre arbejderklassen. Mener du at Labour vil være i stand til at administrere det???

Der var billeder af dem, hvor industrimagnaten siger: "Ifællesskab kan vi løse problemet, hvis vi står sammen kan vi bremse inflationen"; og det der inderst inde mener er: Spænd livremmen ind, accepter I 6 grænsen, accepter den øjeblikkelige begrænsning, accepter nedskæringerne og vent lidt længere. Jeg mener, først var det 1 år, nu er det 2 år, så vil det sandsynligvis blive 4 år og sådan fortsætter det bare.

Og hvis vi ~~ikke~~ acceptere det, så vil industrien sluttelig få større profitter og være i stand til at investere mere og skabe flere jobs. Hvis vi ikke standser inflationen er der overhovedet ingen chancer, argumenterer de. Og jeg mener, at alle disse argumenter er fuldstændig forkerte. Tag blot argumentet om at holde igen på lønningerne. Jeg mener, de argumenterer med, at det er nødvendigt, at holde igen på lønningerne, så der kan produceres mere osv., men rent faktisk vil det betyde, at folk fra arbejderklassen får færre penge mellem hænderne. Altså kan de købe mindre, og dermed vil der blive produceret mindre. Og hvis arbejderne ikke producerer varer bliver de fyret. De bliver sendt ud i arbejdsløsheden, og arbejdsløsheden er en direkte følge af de få år, hvor vi har haft lønrestriktioner.

Altså, jeg var inde på, om hvorvidt Labour ville være i stand til at administrere knægtelsen af arbejderklassen. Og det store problem i forbindelse hermed er, at Labour lider et troværdighedstab inden for egne rækker, når det drejer sig om valgene, og som alle ved, skal der afholdes parlamentsvalg i løbet af de næste par år. Alt dette betyder ikke, at arbejderne vil stemme på Toriesne, men at de vil undlade, at stemme på Labour. Altså vil Toriesne vende tilbage til magten og strategien vil ikke kunne fortsætte over en længere periode. Det er et problem. Det andet problem er, at ved ikke at angribe fagforeningerne frontalt, så underminerer de faktisk ikke magten på ulvplanet, den potentielle magt på ulvet, og der er folk, der bliver mere og mere utilfredse med situationen, og man vil i højere grad begynde at organisere sig på ulvbasis, og dette især, hvis den Rank and File movement, vil at opbygge bliver en success. Så der er en hel masse proble-

Landskonferencen oktober 1974 og frem til 26. november.

Noget kunne tyde på, at konferencen oprindeligt var tænkt som et middel til at koordinere aktionerne og samle erfaringerne fra majstrejkerne. Årsagen til dens forholdsvis sene afholdelse i forhold til majbegivenhederne må derfor nok ses i lyset af Svendborgsagen (1), som blev optaget til doms den 24. september, hvorfor man så ved konferencens afholdelse den 5-6 oktober havde kunnet vente en afgørelse i sagen. Dommen faldt imidlertid først den 17. oktober (2), og man kom til at beskæftige sig med helt andre ting.

Indbydelsen til konferencen gjaldt som sædvanlig kun tillidsmænd og fagforeningsfolk. Dette må selvfølgelig få og fik nogle politiske konsekvenser, idet mødet derfor ikke kan afspejle, hvad der rører sig i den mere radikale del af arbejderklassen, men herom senere.

Emnerne, der skulle op til diskussion på konferencen, var mange. Jørgen Jensen skulle indlede om FI, Holger Foss og Tage Nielsen (Århus) skulle indlede om majstrejkerne, Erik Hansen og Svend Kruse (tillidsmand på Svendborg skibsværft) om "arbejdsgivernes anklager mod de proteststrejkende" og Henning Bjerg og Preben Møller Hansen om den kommende overenskomstsituation. (3). Ifølge referaterne fra L&F kom diskussionen imidlertid næsten kun til at koncentrere sig om Hartlingregeringen og dens velsignelser. (4) Man besluttede i forlængelse heraf at gøre den 26. november til en "aktionsdag" under parollen "Hartlingregeringen væk - for en ny politik". Dagen skulle så ifølge planen præges af arbejdsnedlæggelser og demonstrationer landet over.

Jørgen Jensen sammenfattede senere konferencen som "... en stærk manifestation af viljen til at fortsætte det arbejde, der blev påbegyndt i maj-dagene, hvor kravene lød fra hundredevis af arbejdspladser, at Hartlingregeringen skulle fjernes." (5) En tilsvarende vurdering kunne man tage tage i L&F's leder den 8. oktober.

Pol.rev., Inf., og specielt Min (6) bemærkede dog også andre aspekter ved konferencen. Ved læsning af disse viser det sig nemlig, at Ole Henriksen under debatten fremsatte et resolutionsforslag, der i skarpe vendinger kritiserede Thomas Nielsen bl.a. for hans udtalelser omkring OPA-sagen og krævede hans af-

gang. De ledende personer fra FI (Holger Foss, der forholdt sig passiv under hele debatten) vendte sig imidlertid mod forslaget og forhindrede dets vedtagelse.

(1) til en genopfriskelse af hukommelsen : Svendborgarbejderne blev af DA indklaget for arbejdsretten som en prøvesag i forhold til de ca. 40.000 arbejdere, der havde strejket 48 timer i maj.
 (2) Årsagen her til kunne evt. netop være denne conference.
 (3) jvf. L&F den 5-6 oktober 1974
 (4) jvf. L&F den 8. oktober 1974
 (5) jvf. L&F den 18. oktober 1974
 (6) jvf. pol rev nr. 252, Inf og min. den 8. oktober 1974.

Vi kan bevare styrken til verdensøkonomien kommer på fode, så kan vi eksportere en bunke, vi kan øge rentabiliteten og forbedre trivlsen for økonomien og den kapitalistiske klasse - det sidste siger de ikke - vi kan forbedre økonomien med højkonjunktur, men højkonjunktur ser i høj grad ud til at blive en kæmpefuser i øjeblikket. Jeg mener, udsigterne til den i USA er ikke for gode, og jeg tror, at der bliver problemer der igen, men vi må ikke undervurdere, at der er muligheder, og tror, at det er klart, at med mindre revolutionære socialister virkelig kommer helt ned på jorden i arbejdet med at organisere en gulvbevægelse - idet lange løb er det den, der vil være i stand til at sejre - vil vi ikke være i stand til at besejre dem, ikke med mindre vi rent faktisk kæmper, organiserer folk til at kæmpe og får kampen organiseret.

NATIONALISERENDE INDUSTRIER

Da minerne var blevet nationaliseret, og minearbejderne genoptog arbejdet, sad der nøjagtig de samme arbejdsgivere, som de havde før. Så det medførte faktisk ikke nogen ændring.

Når det kommer til stykket, er hovedparten af de virksomheder, der er blevet nationaliseret, industrier såsom kul, stål og transport, der er yderst vigtige for resten af industrien, og hvis de ikke findes, har arbejdsgiverne faktisk dårligere betingelser i international konkurrence og i at forøge deres profit, hvis de ikke kan få de nødvendige råstoffer.

Og kort sagt betød det, at regeringen skulle bære tabet, og på den måde yde den private industri et stort tilskud.

Selvfolgelig var der al prøvemanden om, at de nationaliserede industrier ville give overskud osv. Men meget af det er tomme ord. Til brug for nationaliseringer til at holde lønningerne nede i de nationaliserede industrier. Man siger: I kan ikke få lønforhøjelse nu, for prøv engang at se på det underskud, f. eks. Stålsammenslutningen havde sidste år. Og selvfølgelig er der mange, der har haft store overskud sidste år.

Men underligt nok hører vi aldrig det modsatte argument, nemlig: Lad os se på de nationaliserede industrier, hvor der nu er overskud. Og der siger man ikke, nu kan I få mere løn, så vi kan kommandere jeres for de sidste par års lønforløb. Jeg mener, at det ikke fungerer det nøjagtig som i den privte industri, og vi mener overhovedet ingen illusioner om, at de nationaliserede industrier er bedre end de flabbe arbejds. Men det betyder, at det er lettere at organisere, fordi man kun har een arbejdsgiver. Det er sikkert grunden til at minearbejderne er så stærke. De har een arbejdsgiver, eet lønkrav, plus deres centrale arbejdsforhold og produktionen, som de kan bruge for at få disse krav opfyldt. Og det er faktisk som situationen var ud i de nationaliserede industrier her i landet.

Vi argumenterer også for nationalisering, men vi argumenterer for nationalisering på et helt andet grundlag. Vi argumenterer for nationalisering under arbejderkontrol) så man ikke har de samme arbejdsgivere. Og vi argumenterer for nationalisering for at sikre arbejdspladser, for så længe vi ikke lever i et socialistisk samfund, nærer vi ingen illusioner om, at man kan lave individuelle, socialistiske enklaver. Man kan ikke ha den opfattelse, som de folk der organiserede ko-operativerne her i landet, som f.eks. Triumph Meriden i Midtengland¹⁴, havde at man kan lave en socialistisk ø, omkringet af profithajer, fordi ens leverandører er kapitalister, ens grosserer er kapitalister, og den stat man arbejder under er kapitalistisk. Og det betyder faktisk, at Meriden, ko-operativet, gennemfører de nedskæringer, den større fleksibilitet og de lavere lønninger, som arbejdsgiverne var ude af stand til at gennemføre.

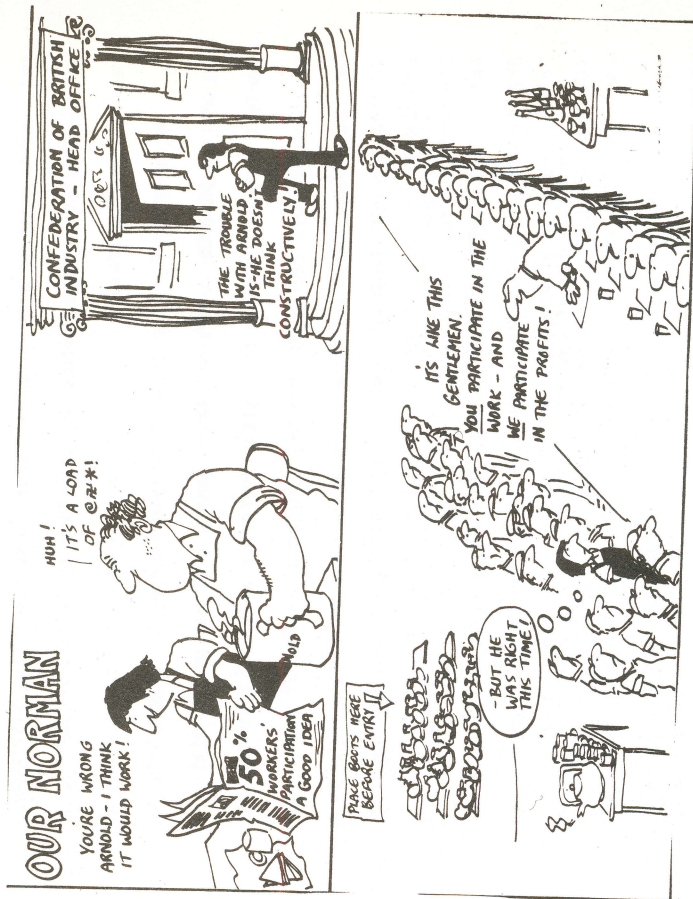
De opdagede at de kørte med opskruet arbejdstempo og lavere lønninger osv., og det har betydet et alvorligt tilbageskridt for arbejderne. Og det er grunden til at vi står fast på vores standpunkt. Jeg mener, der skal ske nationalisering, og arbejderne skal bruge den magt de har i fabrikken til at gennemtvinge nye arbejdspladser, og til at tvinge regeringen til at yde dem økonomisk støtte. Fordi vi mener ikke at arbejdsløsheden er skabt af arbejderne, men af krisen. Og det er ikke vores skyld at der er krise, men arbejdsgivernes skyld, p.g.a. deres umættelige profithunger, og deres umættelige hunger efter at lave større profitter end deres konkurrenter.

Spørgsmål: Har du nogen ide om hvor udbredt denne opfattelse er blandt arbejderne. Så sent som i går hørte man jo, at arbejderne på Leyland i Longbridge (Birmingham) med 4 mod 1 stemte ja til at skrive arbejdstempelet i vejret for at få statsstøtte.¹⁴

Jeg tror der er særlige problemer i bilindustrien. Først Leyland. Det har ikke formålet at bremse virksomhedens tilbagegang, at den er blevet nationaliseret eller statsstøttet. Hvad det har betydet, er at der har været en række angreb på arbejdsforholdene. Et af de seneste eksempler herpå er problemet med Mini'en i Birmingham, hvor arbejdsgiverne sagde: Vi kan ikke producere denne nye model, medmindre tempoet skrues 45% i vejret. Det er kort og godt, hvad de sagde. Tempoopskruining i form af øget hastighed på samlebåndet, og i form af færre arbejdere ved de samme samlebånd.

Jeg tror også der er lidt af en myte omkring bilindustrien, og omkring bilarbejdernes militans. Ganske vist var de ret militante i 60'erne. Der var en masse strejker indenfor bilindustrien. Strejker der var meget spredte, som jeg allerede har sagt, og isolerede til særlige afdelinger indenfor fabrikkerne. Og der er som regel ingen ordentlig koordinering mellem fabrikkerne. Der er ganske vist en Leyland Combine Committee (koncernudvalg), som hovedsagelig er en organisation bestående af fællestillidsmænd, og på øulvplan..... Jeg mener, den fungerer kun på tillidsmandsplan. Der er ikke den udveksling af ideer og oplæsninger, som er meget til som er med til at skabe et virkeligt samlet koncernudvalg.

Så der er i grunden en hel række problemer i bilindustrien, og vi må nødvendigvis i gang med at organisere de militante tillidsmænd indenfor denne industri, få dem til at stå sammen for at skabe en politisk linie for kampen og komme igennem med kravene. Det der sker er, at de tillidsmænd og fællestillidsmænd, som har været vant til at kæmpe økonomiske kampe med meget lille politisk indhold, at kæmpe isoleret, nu er ude af stand til at stille noget op overfor de voldsomme angreb, de står overfor.

Angreb, som tvinger dem til at argumentere politisk, som medfører, at de må bruge politiske argumenter om nationalisering, og om hvad vi (IS) forstår ved nationalisering', som tvinger dem til at argumentere mod medbestemmelse på arbejdspladsen, for den form for medbestemmelse betyder, at man skal være med til at administrere sin egen udbytning, og i stedet argumentere for arbejderkontrol, hvilket betyder, at arbejderne kontrollerer deres eget arbejde, samleåndets hastighed og forholdene i det hele taget.

Disse krav er endnu ikke blevet fremført af arbejderne, og der skal gøres et hårdt stykke arbejde i bilindustrien for overhovedet at få arbejderne til at fremføre de krav.

Og uheldigvis viser begivenhederne i Birmingham at der er fandens langt igen, og at der er en hel del arbejdere, vi overhovedet ikke nær ud til.

Jeg tror, at et af problemerne ved at sidde her og snakke ind i sådan en maskine er, at de folk der hører båndet ikke har været med i en masse af de ting, der er foregået her i landet.

Jeg vil prøve på at gøre rede for dem, men måske kommer det til at lyde lidt halvtørt og abstrakt; det er svært at videregøre den stemning, som der f. ex. var på marcherne og den stemning der har været på de fabrikker, hvor kampene har fundet sted.

Men jeg kan ihvertfald sige, at der øves modstand, at der kæmpes:

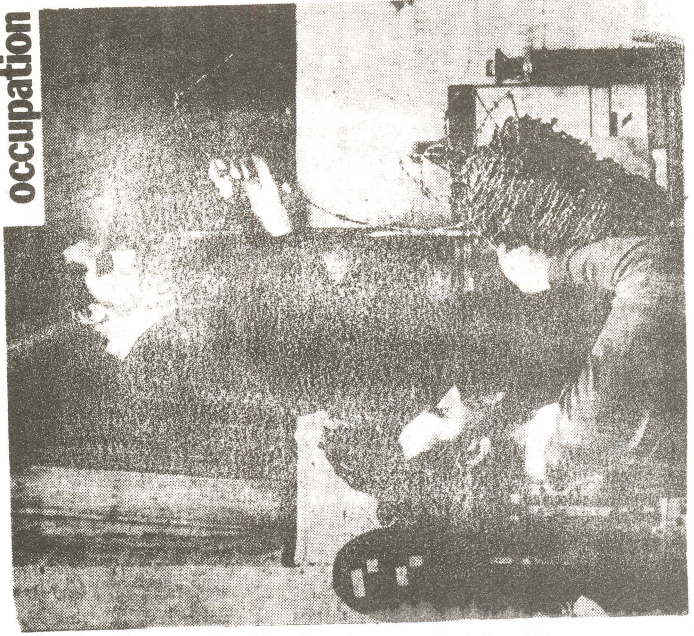
der findes virkelig en lille gruppe folk, der er rasende og vil sætte sig til modværge.

Der er en hel del historier fra den her march, om begejstringen, om hvordan folk simpelthen trampede af sted, de var virkelig rasende. Der er f.ex. tilfældet med Hugh Scanlon, hvordan han kom ud fra mødet og så alle march-deltagerne med deres orange-farvede jakker. Der var TV-kameraer rundt omkring, og de fangede lige et billede af ham, han var godtnok en skræmt mand. Han prøvede på at skjule sig bag manden med kameraet og luske af sted li så stille; men til slut besluttede han sig til at stramme sig an og spille modig, og forsøgte at forcere mængden med faste skridt og rank ryg. Men den så nu egentlig ikke særlig rank ud. Han lignede faktisk een stor undskyldning for sig selv. Og denne her flok lømler forfulgte ham hele vejen hen til hotellet, han følte sig virkelig ilde til mode, når de talte til ham. Det var egentlig den slags ting, der foregik hele tiden. Jeg mener, det at der møder folk op til TUC-congresser er ikke noget nyt her i landet. Det sker næsten altid, at små grupper af arbejdere møder op og prøver på at påvirke deres delegerede. Det, der gør denne her aktion til noget særligt er, at disse folk blev på stedet i to hele dage, det var komplet umuligt for de delegerede at slippe væk fra dem. Når f.ex. sådan en delegeret vadede rundt i Brighton kunne han ikke undgå at rende ind i de her forbandede orange-farvede jakker, de var der simpelthen overalt. Når han skulle ud og ha sig en drink om aftenen og han gik ind på en pub, skræk og rædsel, så var de osse der. Når han så flygtede tilbage til sit hotel, så blev han nødt til at grave sig gennem orangefarvede jakker igen og diskutere med dem osv.

Og i den her forbindelse mener jeg virkelig, at vi fik noget ud af aktionen. Vi fik f.ex. en ret god dækning i pressen, bl.a. optrådte aktionen som forsidestof i en hel del aviser. I den henseende var arrangementet en succes, f.ex. er det blevet en hel del lettere at tage tilbage tildet sted, man kommer fra og snakke med folk om kampagnen, fordi de allerede har hørt om den. Jeg kan lige prøve og give et eksempel:

Jeg var oppe i Manchester igår, og der var der tre elektrikere, der er blevet fyret på en mindre virksomhed, der hedder E.N.Brays. De har ene tre besat hele fabrikkén, og laver nu sit-in aktion.

In pictures - the story of a three-man occupation

De gik simpelthen ind på deres virksomhed og barikaderede porten med det dyreste maskinel, så at politiet og fageden ville blive nødt til at smede virksomhedens dyre maskinel, hvis de ville ind. Nå men det her maskinel blev forsigtigt fjernet, vi klemte os ind og så os omkring, og så at vinduerne var barikaderede med pigetråd.

Forøvrigt er der en meget skæg historie om det her pigetråd. Der er nemlig det, at for et par måneder siden var der en fabrik som fremstillede pigetråd, der truede med at lukke. Og arbejderne gjorde det at de besatte virksomheden og selvfølgelig tog nogen ruller pigetråd og viklede hele fabrikken ind i det, og de vandt en stor sejr og sikrede deres jobs. Men de her tre gutter fra E.N.Brays gik ned på pigetrådsfabrikken, fik fat på nogen ruller og gjorde effektivt brug af dem. En interessant ting er, at BBC mødte op med deres TV-udstyr og lavede et interview medlem og filmede dem, mens vi var der, og de her elektrikere sad bare der med fuld spotlight på og med TV-teknikere og mikrofoner overalt, og det virker egentlig ret skræmmende for folk der ikke er vant til den slags ting, men de her tre fyre var virkelig køphøje, de ville sgu ikke la sig hyle ud af, og de blev stillet alle de her uopfindsomme spørgsmål med at de havde alle imod sig, at de ikke blev bakked op af dagforeningen osv osv. Men de svarede bare, at de sgu da godt vidste at fagforeningen ikke bakkede op, men at Rank and File bakkede op, at der havde været været Rank and File-folk på stedet hver eneste dag, og at de var taget rundt med dem for at hente støtte, at de havde hjulpet dem med mad osv. De var virkelig ved godt mod.

Jeg mener, at det her eksempel viser at der er en mening med kampagnen, at vi er på vej til at stå stærkere og at det i den forbindelse gør det lettere at diskutere med Metalarbejderforbundets lokalafdeling i Manchester. Og jeg synes, at den her historie viser, at hvis tre arbejdere kan besætte en fabrik skulle der ikke være noget i vejen for at 300 kan gøre det samme.

Upper Clyde aktionen (5) er simpelthen en perle i arbejderbevægelses historie indenfor de sidste 10 år. Den aktion ansprede en ret anselig mængde arbejdspladser til at foretage lignende aktioner. Der var en hel række eksempler på aktioner der rakte ud over ideen med bare at lave work-ins, folk satte sig ned på fabrikgulvet og sagde, at de blev siddende der indtil de havde fået deres krav igennem om at beholde deres jobs.

Det vi skal nå frem til er en bevægelse hvor een sit-in leder videre til den næste, hvor den ansporer til at gå offensivt til værks, og jeg tror, at vi er ved at få bolden til rulle. Det samme princip gælder i kampen mod nedskæringerne, hvor der er eksempler på små grupper, der kæmper imod. Som f.ex. et sted i Lancashire, hvor der var nogen kvinder der arbejdede halvtids med at lave mad til skolebørn. De fik deres arbejdstid skåret ned. Man ville nok ikke umiddelbart regne de her kvinder for at høre til de mest militante arbejdere, men de truede med at gå i strejke, hvis de ikke fik deres timer tilbage. Sådan noget som det her kan få bolden til at rulle. Der er et lignende tilfælde i Skotland.

Det, det drejer sig om er simpelthen at tro på sig selv, det som jeg egentlig mener er en af de væsentligste ting for revolutionære socialister.

Man skal lære at man selv skal gøre tingene, man skal ikke helt og holdent overgi sig i hænderne på fagforeningslederne: Vi vil følge dem, når de gør det, som vi vil ha dem til at gøre, men når de ikke gør det, vi vil ha dem til, blir vi nødt til selv at gå ud og kæmpe.

Det er den forståelse, vi prøver at bygge op, og jeg tror nok, at det skal lykkes for os. Selvfølgelig blir der vanskeligheder. Og jeg håber at jeg har fået nævnt nogen af de problemer, vi står overfor, sådan at danske kammerater kan drage nytte af det her. Det er meget vigtigt, at når folk fra forskellige lande taler sammen, at de ikke bare taler om succeser, men osse taler om de vanskeligheder, vi vil overvinde i fællesskab. Og jeg mener, det er meget væsentligt, at vi blir ved med at tale om den slags ting og kan hjælpe hinanden med at bygge en bedre verden og et socialistisk samfund

1. The Industrial Relations Act.
se introduktionen.
2. Scanlonisme: Personificering af den sociale kontrakt.
Jfr. ovenfor samme side.
4. Marchen startede d. 23. feb. i Manchester og sluttede d. 20. marts i London.
5. NALGO: National and Local Government Officials.
Både NUPE og NALGO er fagforeninger bestående af offentligt ansatte. Men hvor NALGO primært dækker den del af de offentligt ansatte, der er beskæftiget med kontorarbejde etc., består NUPE mestendels af lavere funktionærer (manuel workers), som f.ex. skraldemænd, og en stor del af de ansatte indenfor sundhedssektoren.
6. Jfr. 1968, hvor et meget stort antal havnerbøidere i London strejkede i sympati med højreekstremisten og racisten Enoch Powell, da han blev ekskluderet fra det Konservative Parti. Se nedenfor om National Front og National Party.
7. The Shrewsbury Fickets, 1972. 6 blokadevægter blev idømt fængselsstraffe på op til 3 år. Jfr. samme side.
8. IMG: International Marxist Group. Trotkist organisation tilknyttet 4. Internationale. (RSF).
WRP: Workers Revolutionary Party. Nok en Trotskist organisation, mere dogmatisk og sekterisk end IMG, jvf. Jasons redegørelse.
9. "manual workers" eller "blue collar workers": primært arbejdere indenfor industrien.
"white collar workers": primært folk fra kontor- og

service erhverv.

10. IMG's avis: "Red Weekly".

11. Det der refereres til er de retssager, der kører i øjeblikket. Det kom til "sammenstød" mellem politiet og marchdeltagerne, da den allerede omtalte Right to Work march fra Manchester til London ~~passerede~~ Hendon politistation i Nord-London.

12. Joint Shop Stewards Committee: sammenslutning af tilidsmænd indenfor Leyland-concernen.

13. Efter en strejke i foråret 1974 mod lukning af motorcykelfabrikken Triumph Meriden, gik arbejderne sammen for at overtage virksomheden. V.h.a. statslån købte de en del af produktionsapparatet, den resterende del beholdt Norton, Villiers, Triumph. Overskuddet fra produktionen går dels til stænten i form af renter og tilbagebetalinger, dels til Norton, Villiers, Triumph som står for salget af motorcyklerne.

14. Forget about it.

15. Upper Clyde Shipbuilders: I 1971 besatte 8.500 arbejdere på Upper Clyde skibsværfterne i Glasgow deres arbejdsplads. To af værfterne skulle lukkes helt, og 6.000 stod overfor afskedigelse. Som svar på denne trusel foranstaltede arbejderne en work-in, dvs. arbejdet blev fortsat på trods af afskedigelserne, og arbejderne "lønnet" af storstilede solidaritetsindsamlinger og strejkebidrag. Enden på det hele blev at regeringen blev presset til at yde et større økonomisk tilskud. Efter 14 måneders kamp var aktionen kommet til sin afslutning, lukning af værfterne var blevet forhindret, men 2000 havde mistet deres jobs på stedet, og generelt måtte de ansatte acceptere hårdere arbejdsbetingelser.

FRONTENS AKTIONSFOND

STØT AKTIONSFONDEN

GIRO 6 28 66 66 GIRO 6 28 66 66

OPLYSNINGER KAN FÅS:

FAGKRITISK FRONT

KATRINEBERGVEJ 65

8200 ÅRHUS N

TELF: 06-168885

FAGKRITISK
FRONT

